SF PHOENIX

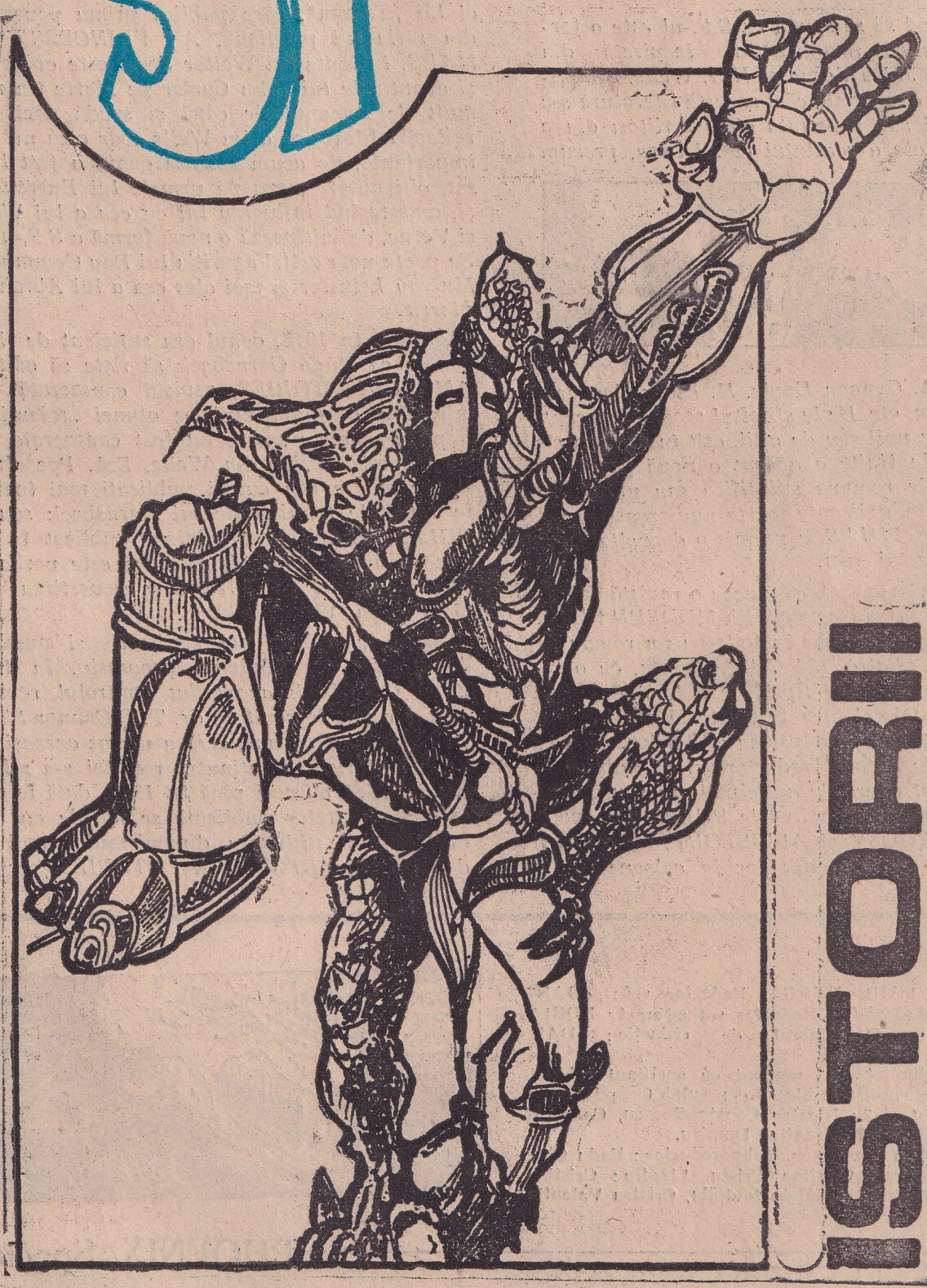

ISTORII ULUITOARE

AMAZING STORIES

Prima revistă de S.F., AMAZING STORIES, a fost publicată în Statele Unite, în aprilie 1926, de Hugo Gernsback. Publicația nu se datora capriciului acestui luxemburghez emigrant, ci concretiza locul din ce în ce mai important ocupat de acest gen literar în revistele populare anglo-saxone.

Este comod să se spună că S.F.-ul este o formă a literaturii imaginarului, inspirată din scrierile lui Jules Verne și H.G. Wells. Simplificarea este exagerată, căci această literatură s-a dezvoltat și sub influența altor scriitori din a doua jumătate a secolului al XIX-lea, precum

E.A. Poe, A. Connan Doyle, H. Rider Haggard, Jack London, etc. De la sfîrșitul secolului trecut, inspirată de unii sau de alții, atît în Europa cît și în Statele Unite a apărut o nouă generație de autori de romane științifice sau utopii. În Statele Unite, existența foarte numeroaselor reviste ieftine, PULPS, a permis o dezvoltare rapidă a acestui gen.

În 1911, Gernsback conducea o revistă consacrată radioului și electricității, MODERN ELECTRICS. El publică aici în foileton un roman de anticipație, „Ralph 124 C 41". Acesta, cu o intrigă foarte plată și lipsit de stil, abunda în intervenții tehnologice futuriste și s-a bucurat de un viu succes din partea cititorilor, ceea ce l-a făcut pe autorul redactor-șef să publice în mod regulat opere de anticipație în revista lui. În același timp, principalele PULPS din epocă, precum ARGOSY și ALL-STORY, au rezervat din ce în ce mai mult loc în coloanele lor povestirilor de ficțiune științifică. Temele erau deja cucerirea spațiului cosmic, sosirea omului pe Lună, sfîrșitul Pămîntului și călătoria în timp.

În 1912 a apărut primul scriitor adevărat de S.F., Edgar Rice Burroughs, viitorul autor al lui „Tarzan", care publică prima povestire din seria lui marțiană, A PRINCESS OF MARS. Influența lui Walter Scott este evidentă și aventurile lui John Carter pe Marte țin mai mult de romanul de capă și spadă decît de reflecția filozofică a lui Wells. Dar asta nu are importanță, de acum înainte genul a fost lansat, alți autori merg pe urmele lui Burroughs și, amestecînd influența lui cu cea a lui Wells și Verne, definitivează o nouă formă a S.F.-ului. Se poate nota astfel apariția lui Ray Comminge, Murray Leinster și mai ales cea a lui Abraham Merrit.

Așadar, în 1916, genul era suficient de fixat pentru ca Hugo Gernsback să riște să editeze AMAZING STORIES, revistă consacrată în întregime așa-numitului pe atunci „scientifiction". Primele numere au fost consacrate în special reeditărilor din Wells, E.A. Poe, Jules Verne și din alți autori publicați mai înainte în revistele tehnice ale lui Gernsback sau în PULPS. Primul text original publicat în revistă a apărut în iunie 1926, și este vorba de THE COMING OF THE ICE, povestirea lui G. Peyton Wertenbaker.

Apoi au apărut noi scriitori și numărul reeditărilor s-a diminuat progresiv. În 1929, Hugo Gernsback a pierdut controlul revistei sale și a fost înlocuit de dr. T. O'Connor Slone, un chimist octogenar, care a urmat aceeași politică editorială. Conținutul revistei s-a schimbat în mică măsură pînă în 1932, dată la care calitatea textelor publicate se năruie cu brutalitate sub influența dinamismului noii redacții de la ASTOUNDING STORIES.

Director: PAUL NANCA. Redactor șef: DAN-SILVIU BOERESCU. Redactor șef adjunct: HORIA GÂRBEA. Secretar general de redacție: DAN MEDEANU.

Acest supliment este realizat cu sprijinul echipei redacționale care a editat în prealabil publicația „Sfinx" nr. 1 și 2: Nicolae Constantinescu, Constantin Dubloni și Constantin Dumiru.

Grafica: Dan Ioanițescu. Tehnoredactor: Radu Chițescu. Corectura: Cristina Cristu. Linotip: Cristian Niculescu. Paginație: Sanda Iovițoiu, Cristea Valentin

Ray Bradbury

RUGINA

— la loc, tinere, spuse şeful.

— Mulţumesc.

Tînărul se aşeză.

— Am auzit unele zvonuri despre dumneata, spuse şeful mucalit. Ah, nu cine ştie ce! Că ai fi cam nervos. Că nu prea te-ai descurca. Aceste zvonuri circulă de cîteva luni. De aceea, am decis să te chem şi să stăm puţin de vorbă. M-am gîndit că vrei altă activitate, că poate vrei să lucrezi în altă zonă, dincolo de ocean? Munca de birou distruge. Poate vrei să fii din nou pe cîmpul de luptă?

— Nu, nu cred, spuse tînărul sergent.

— Atunci, ce doreşti?

Sergentul săltă din umeri şi-şi privi mîinile.

— Aş vrea să trăiesc în pace. Să aflu că peste noapte — nu ştiu cum puştile din lume au ruginit, că bacteriile din cămăşile lor de metal au devenit sterile, că tancurile s-au scufundat, aidoma unor monştri preistorici, în adîncul şoselelor transformate în gropi cu catran. Asta mi-aş dori.

— Asta ne-am dori cu toţi, spuse şeful. Dar acum să isprăvim cu pălăvrăgeala asta idealistă şi spune-mi spui unde vrei să te trimitem. În zona de nord sau în apus?

Şeful bătu cu degetul în dosarul roz de pe birou.

În timp ce vorbea, sergentul se adresa însă mîinilor lui, pe care le sucea pe o parte şi pe alta studiindu-le degetele.

— Ce-aţi face voi, ofiţerii, ce-ar face oamenii, întreaga lume, dacă ne-am trezi mîine cu armamentul făcut praf?

Şeful îşi dădu seama că trebuie să se poarte atent cu sergentul acesta, şi-i zîmbi cu blîndeţe.

— Este, într-adevăr, o problemă interesantă. Părerea mea e că oamenii ar intra în panică. Fiecare naţiune ar crede că numai ea nu e înarmată şi ar arunca vina dezastrului asupra duşmanilor ei. Sinuciderile s-ar ţine lanţ, rezervele ar dispărea şi ar avea loc alte mii de tragedii...

— Deci nu crezi că ar fi de vreun folos?

— Cu siguranţă că nu. Ar fi ca şi cum ai distruge carapacea unei broaşte ţestoase. Întreaga civilizaţie s-ar sufoca şi ar pieri datorită

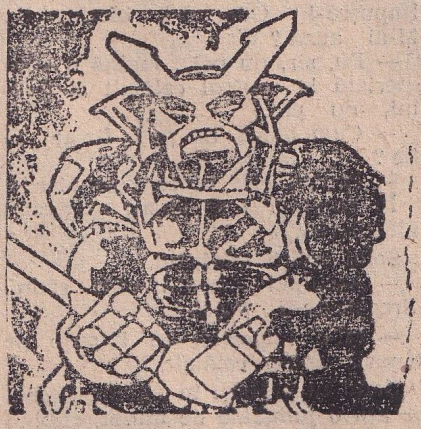

şocului.

— Poate că te minţi singur şi mă minţi şi pe mine, fiindcă ai un post bun şi confortabil? spuse tînărul clătinînd din cap.

— Să zicem că nouăzeci la sută e cinism şi zece la sută o încercare de a privi situaţia raţional. Lasă rugina, uită de ea!

— De unde ştii că sînt în posesia ei? întreabă sergentul.

— A ce?

— A ruginii, fireşte.

— Ce tot vorbeşti?

— Ştii bine că pot s-o fac. Pot să încep chiar în noaptea asta dacă vreau.

— Glumeşti, rîse şeful.

— Deloc. Aveam intenţia să-ţi vorbesc despre asta. Îmi pare bine că m-ai chemat. Am lucrat multă vreme la această invenţie. A fost un vis al meu. Are legătură cu structura unor atomi. Dacă îi studiezi, ajungi la concluzia că atomii cuiraselor de oţel sînt aranjaţi într-un anumit fel. Eu sînt licenţiat în fizică şi metalurgie. Mi-a venit ideea că în atmosferă există în mod permanent unul din factorii ruginii: vaporii de apă. Trebuia să găsesc o metodă care să provoace în interiorul oţelului o „cădere nervoasă". Atunci vaporii de apă ar fi căpătat supremaţie asupra întregii lumi. Nu asupra tuturor metalelor. Civilizaţia noastră se sprijină pe oţel şi n-aş vrea să distrug majoritatea construcţiilor. Aş nimici numai armele de foc, gloanţele, tancurile, avioanele şi navele de război. Pot, dacă e necesar, să reglez maşina ca ea să lucreze asupra aramei, alamei şi aluminiului. Numai prin apropierea mea de aceste arme aş putea să le fac să dispară.

Şeful se apleacă peste birou şi se uită ţintă la el.

— Pot să-ţi pun o întrebare?

— Fireşte.

— Te-ai gîndit vreodată că eşti Cristos?

— Nu, n-aş putea să spun aşa ceva, dar mi-am zis că Dumnezeu a fost bun cu mine dacă mi-a îngăduit să descopăr ceea ce am urmărit.

Şeful scoase din buzunarul de sus un stilou special, prevăzut la un capăt cu cămaşa unui glonţ, şi începu să completeze un formular.

— Aş vrea să mergi cu hîrtia asta, chiar azi după-amiază, la doctorul Mathews, pentru un control general. N-aş vrea să mă înţelegi greşit: nu mă aştept la un diagnostic grav. Dar dumneata nu simţi că ar trebui să te consulte un medic?

— Crezi că am minţit cînd ţi-am vorbit de maşinia mea, nu-i aşa? spuse sergentul. Nu, n-am minţit. E atît de mică încît poate fi ascunsă într-o cutie de ţigări. Are o rază de acţiune de nouă sute de kilometri. Aş putea să fac turul acestui ţinut în cîteva zile, cu maşina reglată pentru un anumit tip de oţel. Celelalte naţiuni n-ar putea profita de asta în detrimentul nostru, pentru că imediat ce s-ar apropia de noi le-aş transforma armele în rugină. Apoi aş lua avionul şi aş pleca în Europa. După o lună lumea ar fi scăpată de război pentru totdeauna. Nu înţeleg cum am reuşit să realizez această invenţie. Timp de o lună întreagă m-am tot gîndit la problema asta. Mi-era teamă de ce se va întîmpla după ce voi distruge carapacea, aşa cum spuneai şi dumneata. Dar în clipa asta m-am hotărît. Discuţia pe care am avut-o împreună m-a ajutat să-mi limpezesc gîndurile. Nimeni nu şi-ar fi închipuit pe vremuri că vor exista maşini zburătoare, aşa cum nimeni nu-şi imaginează azi că ar putea să existe vreodată Pace; dar va exista.

— Du-te, te rog, cu hîrtia asta la dr. Mathews, vrei? îl întrerupse şeful.

— Nu mă mai trimiţi în altă zonă? întrebă sergentul ridicîndu-se.

— Nu, deocamdată, nu. M-am răzgîndit. Îl las pe Mathews să hotărască.

— Eu am hotărît. Peste cîteva minute voi părăsi serviciul. Am paşaport. Mulţumesc pentru timpul pe care l-aţi pierdut cu mine.

— Ei, sergent, n-o lua în tragic. Nu e nevoie să pleci. Nimeni nu vrea să-ţi facă vreun rău.

— Aveţi dreptate. Pentru că nimeni nu mă crede. Vă salut, sir.

Sergentul deschise ușa și ieși.

Șeful rămase singur. Cîteva clipe privi nemișcat în direcția ușii. Apoi oftă și-și frecă obrajii cu palmele. Sună telefonul. Ridică receptorul tulburat.

— Ah, bună ziua, doctore. Tocmai voiam să te sun.

Urmă o pauză.

— Da, voiam să-l trimit la dumneata. Spune-mi, crezi că e bine ca tînărul ăsta să circule nestînjenit? E bine? Dacă spui dumneata. Poate că are nevoie de o odihnă bună. Bietul băiat, e stăpînit de un fel de autoiluzionare destul de interesantă. Da, da. E o rușine Probabil că astea sînt efectele unui război care durează de 16 ani.

Șeful ascultă răspunsul de la celălalt capăt al firului și dădu din cap.

— Voi întocmi o notă în legătură cu asta. Stai un moment. Niciodată nu știu unde mi-am pus lucrurile.

Își pipăi buzunarul.

— Acum un minut stiloul era aici. Așteaptă.

Puse jos receptorul și începu să caute pe birou, trase sertarele. Își controlă iar buzunarul. Apoi se opri brusc. Bagă mîna în buzunar încet, pînă la fund. Cu degetul mare și cu arătătorul scoase un soi de substanță și o risipi pe birou; era un praf gălbui-roșcat de rugină. Se uită fix la el cîteva clipe. Apoi ridică din nou receptorul.

— Mathews, închise repede telefonul!

Șeful formă alt uumăr.

— Alo, postul de gardă? Fii atent, o să treacă un tînăr. Îl cunoști, e sergentul Hollis. Oprește-l! Împușcă-l! Omoară-l, blestemtul! M-ai auzit?

— Da, sir, nu pot... îngînă o voce speriată la capătul celălalt al firului, nu pot.

— Cum adică, nu poți, fir-ar să fie?

— Pentru că... vocea i se pierdu. În receptor i se auzea respirația gîfîitoare.

Șeful zgîlții telefonul.

— Ascultă! Ascultă ce-ți spun! Pregătește-ți pușca!

— Mi-e imposibil să împușc pe cineva, spuse celălalt.

Șeful se prăbuși în fotoliu. Rămase așa o jumătate de minut, clipind și gîfîind. Undeva afară, chiar în clipa aceea — era inutil să privească sau să i se spună — hangarele se prăbușeau transformate în praf moale, roșu, de rugină, iar avioanele erau spulberate, risipite în văzduh de un vînt prăfos, roșiatic, în timp ce tancurile se scufundau încet în asfaltul fierbinte al străzilor, aidoma dinozaurilor de odinioară în gropile de nămol. Camioanele nu mai erau decît niște rotocoale de fum cărămiziu. Șoferii erau azvîrliți de pe asfalt. Doar roțile de cauciuc rămîneau să se rostogolească de-a lungul drumurilor.

— Sir... zise omul de gardă care zărea toate acestea de departe, oh, Doamne Dumnezeule!

— Ascultă! Fii atent! urlă șeful. Fugi după el, prinde-l, apucă-l cu mîinile, lovește-l cu pumnii, cu picioarele, rupe-i coastele! Ucide-l în bătaie! Fă-i orice, numai pune mîna el el! Vin și eu imediat.

Închise telefonul. Trase instinctiv sertarul de jos al biroului să-și ia pistolul. Tocul nou de piele era plin cu un praf de rugină cafenie. Se ridică înjurînd. În drum spre ușă puse mîna pe un scaun. „Asta e de lemn, își zise el, lemn bun și vechi de arțar". Îl lovi de două ori de perete pînă îl rupse. Apoi apucă un picior, strînse zdravăn pumnii și, cu obrajii în flăcări, răsuflînd cu greu, cu gura căscată, își trase una cu bucata de lemn ca să-l încerce.

— Perfect, fir-ar al dracului să fie! Haide!

Și se repezi afară urlînd.

JULES VERNE

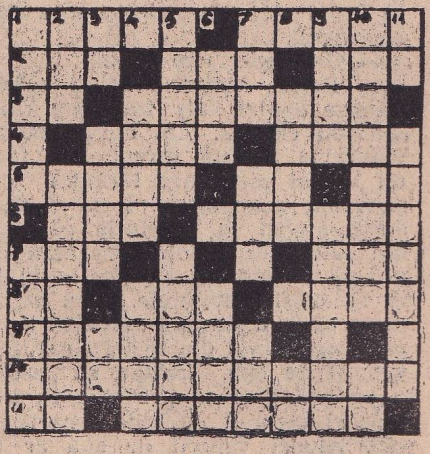

ORIZONTAL: 1) Pseudonimul editorului-scriitor Pierre-Jules Hetzel care a publicat sau a facilitat publicarea operei lui Jules Verne la editura sa — Cei doi monștri sacri ai literaturii franceze (Alexandre, tatăl și fiul) la îndemnul cărora autorul abordează seria „romanelor științifice". 2) „Vulcanul de...", povestire dezvoltată mai apoi în romanul „Familia fără nume" — Prenume feminin — „Viitoarea...", roman al scriitorului francez Auguste de Villiers de L'Isle Adam după care s-ar fi inspirat autorul în romanul „Castelul din Carpați". 3) Răduță Nicolescu — „...Thmpson and Co.". povestire din seria „călătoriilor extraordinare" (neart.). 4) Localitate în China — Stîncă legendară în Palestina. 5) „Insula cu...", roman realizat în anul 1985, în „a doua perioadă de creație", cea mai rodnică, se pare — Jean Andreescu — Toma Nicolae. 6) Localitate în U.R.S.S. — Povestire inclusă în volumul postum „Ieri și azi", scrisă în 1863. 7) Comună în Franța — Localitate în Austria. 8) Suflet de ercu! — „...ani de vacanță", roman din aceeași serie de „Călătorii extraordinare" — Parte dintr-o operă. 9) „Uimitoarele peripetii ale jupînului...", roman plin de peripeții și întîmplări ciudate. 10) Cu romanul „Insula..." autorul întregește o trilogie din care mai fac parte „Copiii căpitanului Grant", și „20 000 de leghe sub mări" (pl.) 11) Anca Arion — „Minunatul...", un alt roman din seria „Călătoriilor extraordinare".

VERTICAL: 1) „...de mare", roman care se alătură celorlalte desfășurate pe întinderile albastre ale oceanelor (neart.) — „O ...în văzduh", altă povestire inclusă în volumul postum „Ieri și azi" 2) Arma de foc uriașă cu care a fost lansată „racheta" ce-i aducea pe Barbicane, Ardan și Nicholl spre Lună — „O dramă în...", roman în care fantasticul și aventura se îmbină cu critica socială. 3) Aurel Rusu — „Ocolul Pămîntului în 80 de...", roman de referință din seria „Călătoriilor extraordinare". 4) În acest loc — Idem, tot așa. 5) „20 000 de ...sub mări", capodopera scriitorului despre care criticii spun că ar fi inspirată din romanul „Călătorie sub valuri" a unui oarecare Aristide Roger — Conducător auto. 6) „Mister" în junglă! — „...și azi", volum postum. 7) Prenume masculin — „În... lunii", a doua parte a romanului „De la Pămînt la Lună" (neart.) — Fluviul, european văzut din balon de cei doi eroi ai povestirii „o dramă în văzduh". 8) Fîntînă permanentă într-un parc național din Namibia — Două cercuri! 9) A merge (reg.) — „Uimitoarea aventură a misiunii..." roman postum. 10) „Călătoriile și... căpitanului Hatteras" — roman care descrie peripețiile omului la Polul Nord (neart.) — Silviu Olaru. 11) Sabina Anton — „...la Polul Nord", prima parte a romanului ce descrie aventurile căpitanului Hatteras în drumul său spre Groenlanda (fem.).

DICȚIONAR: ZIHU, SENE, ILI, DVE, ARL, DITO, TSAM, MEIE.

Leonid Panasenko

MACONDO

Dormea și visa sărăntoci știrbi care-și desfăceau jalnic găurile căscate ale gurilor implorînd. Se agățau de hainele lui, behăiau, iar el, înfiorat de milă și dezgust, scoase din buzunar o mînă de dinți de un alb strălucitor, extrem de robuști, și îi aruncă cerșetorilor... Sărăntocii și infirmii se năpustiră asupra lor, înghesuindu-se cu disperare, tîrîndu-se prin praf, strîngînd dinții strălucitori și înfigîndu-și-i în gură... Le mai aruncă o mînă, și încă una, și iar... pînă cînd în spatele lui răsună o voce imperioasă: „Și acum du-i la apă, vindecă-le bubele și spală-le cojile. Sînt copiii tăi". Vru să răspundă că numai Dumnezeu era vinovat de asta, dar nu îndrăzni și conduse hoarda la rîu distribuind pe drum molari celor care încă nu aveau. „Nu uita să le strîngi cojile, făcu aceeași voce în spatele lui. Strînge-le și dă-le foc. Și ai grijă să ardă de tot. Altfel se vor întoarce și îi vor copleși din nou pe oameni."

Deodată sună telefonul. Coșmarul se întrerupse: sărăntocii se dădură înapoi, se mistuiră în penumbra camerei. Telefonul sună lung, insistent: cu siguranță interurbanul.

— Alo, zise Gabriel somnoros, sprijinindu-se de perete. Ceva pîrîia și hîrîia în receptor de parcă s-ar fi auzit vibrația firelor telefonice ce treceau prin hățișuri și mlaștini inaccesibile, escaladînd munții și traversînd savane bătute de vînt.

— Ascult, repetă scriitorul, de data asta cu iritare, în receptor se auzi acum un zgomot monoton; o ploaie plicticoasă cădea la celălalt capăt al firului.

— Haide, vii, tată? se auzi deodată glasul unui bărbat, de parcă ar fi continuat o conversație, apoi legătura se întrerupse.

Gabriel căscă. În fond fusese bine că cineva greșise numărul sau că centralista vîrîse prost fișa. Prefera să fie trezit în crucea nopții decît să împartă în vis dinți calicilor și schilozilor.

Nu se întoarse în dormitor, bănuind că nu va putea să readoarmă, și se instală în cabinetul lui de lucru: pînă i se făcea iar somn mai putea să lucreze.

Probabil că totuși atipi, căci recepță soneria cu violență; și se

sperie din nou, pentru că telefoanele în plină noapte sînt totdeauna misterioase și anunță fie o nenorocire, fie prostia aproapelui, care este în sine tot o nenorocire.

— Nu te potolești? făcu scriitorul prost dispus, auzind în receptor în locul unui răspuns murmurul ploii sau o răsuflare.

De data asta vocea de departe era o voce de femeie. Se rătăcea în încolăceala firelor, se prăbușea în smîrcuri, se agăța de liane. În plus, vîntul savanei o biciuia fără milă.

— Iertare, tată..., zise femeia. Nu avem decît un aparat... în tot orașul... Toată lumea vrea să-ți audă glasul... plouă mereu... Ți-am trimis fructe... încă un coș... te vom mai suna...

Și iar închise.

— N-am ce să fac cu fructele voastre, bombăni Gabriel, temîndu-se că aceste apeluri absurde să nu-i fi trezit nevasta și copiii. La Bogota sînt o mulțime de tați cu familii numeroase. Dar, fir-ar să fie, ce mă privește asta pe mine?

Lucru surprinzător, reuși să readoarmă.

La micul dejun, un vechi prieten de-al lui Gabriel dădu buzna în casă.

— E clar, zise el gîfîind, încă n-ai citit ziarele de azi, nu-i așa?

— Ah, de multă vreme nu mai cred că ziarele sînt în stare în zilele noastre să uimească lumea, făcu scriitorul zîmbind. Apropo, oare aroma acestei cafele te lasă indiferent? E grozavă.

— Ce nu mă lasă indiferent este rticolul pe care-l vezi, răspunde intrusul. Uite, mîine toate ziarele din lume vor vorbi despre asta.

Gabriel parcurse textul de sub titlul cu litere enorme: „Ficțiune materializată sau orbire mentală?":

„În bazinul fluvial Magdalena, în inima unei păduri virgine aproape de netrecut, a fost descoperită localitatea Macondo: o replică exactă a tîrgușorului pierdut, descris în romanul celebrului nostru scriitor Gabriel... Numele locuitorilor și detaliile lor biografice, istoria tîrgușorului coincid în mod ciudat cu ficțiunea scriitorului care, după cum se știe, a declarat că Macondo are drept prototip Aracataca, orășelul copilăriei sale.

Așa că se pune întrebarea: despre ce este vorba? E un miracol, o ficțiune de geniu materializată sau un caz de cecitate mentală, ceea ce face ca adesea să nu remarci ani de zile ce se găsește literalmente sub nasul tău? De fapt, ar fi mai logic să se presupună că Macondo a existat din totdeauna și că numai egoismul, și chiar egocentrismul nostru, ne-au obturat vederea. Respingînd ca imposibilă eventualitatea ca Macondo să fie de origine seministică — o ficțiune materializată — profesorul Maurice Laventure a declarat corespondentului nostru: „În fuga ei oarbă spre neant, pe care unii optimiști o califică drept progres, civilizația noastră a sortit uitării și a scăpat din vedere nu numai micile localități retrase cum este Macondo, ci și țări și popoare întregi. Pînă la urmă, total sau parțial, uitarea ne paște pe toți. Personal, nu mă îndoiesc că maestrul Gabriel, a cărui pană dezbracă lumea, a cruțat pur și simplu Macondo real și pe locuitorii lui, preferînd să-i ascundă sub vălul ficțiunii. Din nefericire, nu există în natură ecrane protectoare eterne. Și acesta a căzut și el."

La sfîrșitul articolului, autorul promitea cititorilor că în numărul viitor va publica explicațiile ilustrului lor compatriot.

— Ce mai e și povestea asta? întrebă Gabriel îmbietrit de spaimă.

— Tu ar trebui să știi mai bine decît mine, făcu oaspetele lui săltînd din umeri.

— Dar Macondo nu există în realitate! exclamă romancierul respingînd ziarul. Sigur, am împrumutat unele trăsături de la Aracataca, dar ce amestec are aici Macondo?

— Ar fi trebuit să scrii mai puțin bine, mormăi amicul lui.

— Cum? Și tu crezi în prostiile astea? făcut Gabriel uluit. Haida-de!

— Așa ceva nu se inventează, îi replică celălalt. De altfel, nu văd motivele pentru care ar fi făcut-o. Este foarte posibil să fie vorba de o eroare sau de o coincidență, iar ziarele s-au grăbit să facă din ea o „bombă". Oricum, asta nu prezice nimic bun pentru tine. Tine ziariștii la distanță. Dacă nu alimentezi focul, pînă la urmă se stinge.

Scriitorul își aminti de apelurile din noaptea trecută și se înfioră. Și dacă era vorba de un miracol? Era oare cu putință ca propriile lui creaturi să fi încercat să intre în contact cu el din îndepărtatul Macondo? Îl numeau „tată" și spuneau că toată lumea vrea să-i audă glasul... Nu, toate astea te făceau să-ți pierzi mințile.

— Și acum eu ce fac? bîigui el. Și dacă într-adevăr toate acestea au... prins viață?

— Ei bine, să trăiască, zise celălalt izbucnind în rîs. Imaginarul tău Macondo este de multă vreme o realitate în mintea cititorilor tăi... Asta nu va schimba nimic. Absolut nimic. Este adevărat că e vorba de niște griji în plus, dar, dacă înțeleg bine, nu ai de ales.

Gabriel luă ziarul și citi încă o dată articolul. Apoi căzu pe gînduri.

— Știi, zise el, mă sperie... Nu faptul în sine — au mai existat miracole —, ci EI ÎNȘIȘI. Căci eu le-am dat un destin, i-am descris, i-am scos din neant: le-am dat viață, o viață cu bucurii, necazuri, moarte... Pentru ei, eu sînt Creatorul lor, înțelegi? Și dacă vin și mă iau la întrebări...

— Despre ce, mă rog? se miră prietenul. Probabil că te venerează ca pe un zeu. În fond asta e soarta oricărui demiurg: să primească dovezi de recunoștință...

— Și blesteme, continuă Gabriel trăgînd cu ochiul la telefon.

Seara sosi de la gară un comisionar. Spuse că totul era plătit și că nu trebuia decît să i se semneze de primire, după care aduse în hol patru cutii cu fructe și un ciorchine enorm de banane, apoi, cu precauții infinite, un coș cu ouă.

„Prin urmare e adevărat! își zise scriitorul. Noaptea trecută, vocea femeii mi-a spus că a trimis fructe și a menționat și coșul. Prin urmare toate astea vin de acolo!"

Își aminti de Macondo imaginat de el și, pentru prima dată, temeri vagi căpătară în mintea lui forma unui gînd clar și care, fără îndoială, îl tracasase tot timpul ca un cui în pantof.

„În carte am încheiat ciclul de viață în Macondo. La sfîrșitul romanului, Aureliano Babilonia citește pergamentele lui Melquiades care conțin cronica familiei Buendia pe o sută de ani. Se dezlănțuie un uragan. Ultimul vers al profeției spune: „...Cetatea oglinzilor (sau a mirajelor) va fi nimicită de vînt și alungată din memoria oamenilor în clipa în care Aureliano Babilonia va termina de descifrat pergamentele și tot ce stă scris acolo va fi și va rămîne veșnic irepetabil, căci urmașilor condamnați la o sută de ani de singurătate nu le este dată o a doua șansă pe pămînt" ...Închisesem ciclul... Dar orașul mirajelor a devenit deodată realitate. Ce s-a întîmplat? Ori Macondo nu și-a sfîrșit drumul, ori profeția nu s-a realizat. Poate, înțelegînd cum se va termina vîntul, Aureliano nu a vrut să citească pergamentele pînă la capăt. Prin urmare natura mă lasă să înțeleg că a nimici pur și simplu Creația nu este o soluție. Dar, pe de altă parte, orice ciclu de viață are un sfîrșit. Macondo din romanul meu este epuizat ca atare, nu mai poate renaște. Poate că e vorba de un alt Macondo. Zeci de semne de întrebare. Dar ce mă privesc pe mine toate astea? De ce trebuie să pierd un timp atît de prețios cu această fantasmagorie, făcîndu-mi sînge rău cu toate aceste întrebări smintite?"

Gabriel nu prea știu să-i explice soției de ce comandase acea cantitate de fructe și de ouă. Se închise în biroul lui și încercă să se concentreze asupra ultimului capitol al povestirii la care lucra. Scrise cîteva fraze, le bifă, apoi aruncă stiloul. Privirea i se opri asupra rafturilor înțesate cu cărțile scrise de el. Copiii lui, veniți aici din cele patru colțuri ale lumii: traduceri în diverse limbi. Gabriel își aminti de una din numeroasele scrișori primite. Venise acum cinci ani parcă din Franța. După tradiționalele complimente, cititorul îi punea o întrebare care îl surprinsese la vremea aceea: „Personajele voastre sînt foarte des nefericite și soarta lor tragică, scria francezul. Nu credeți că sînteți cam crud cu ele?" Îi răspunsese cu o misivă lungă, precizînd de la început că nu avea deloc intenții să se justifice, și, după aceea, încercase să dovedească pe două pagini că pe scriitor îl interesează viața așa cum este ea în realitate, că adesea viața însăși este crudă, și nu cel care o descrie. Aș putea să romanțez viața eroului meu, scrisese el, pentru că iubesc oamenii. Dar chiar și cele mai bune intenții nu m-ar putea împinge vreodată să înfrumusețez viața. Niciodată! Altfel o minciună ar atrage o alta și astfel minciuna nu ar mai avea sfîrșit, precum ploaia care cade peste Macondo.

— Ești căutat la telefon, îl anunță soția întrerupîndu-i visarea.

Se ridică atît de brusc încît răsturnă scaunul.

Gabriel nu mai auzise niciodată vocea aceea, dar o recunoscu nu se știe cum și tresări: în romanul său tocmai Babilonia închidea ciclul de viață din Macondo.

— Salut, Aureliano, făcu el cu o voce spartă. Ce mai faci?

Își încordă auzul și întrebă cu jumătate de glas, articulînd cu greu:

— Ce ai? Plîngi?

— Aici totul se năruie, tată... — Vocea îndepărtată a lui Aureliano era întretăiată de suspine. — Mă sfîrșesc. De unde să găsesc un lanț cu care să-mi leg inima, tată?

— Ce aud eu este vuietul vîntului? Uraganul a trecut?

Gabriel își reținu respirația în timp ce asculta răspunsul.

— E haos, tată. În vara asta am avut deja trei uragane. Au demolat jumătate din Macondo. Toți prietenii mei au plecat. Dar nu lucrul acesta e cel mai îngrozitor, tată. — Vocea lui Aureliano se întrerupse din nou — Gaston s-a întors!

— Cum! exclamă scriitorul. Dar a rămas la Bruxelles!

— Nu! urlă Aureliano cu disperare. A petrecut acolo o săptămînă, apoi s-a întors. Ce să fac acum? Nu pot trăi fără Amaranta-Ursula. Știi bine, tată! Totul trebuia să fie altfel! Mai bine moartea decît să fim despărțiți.

„Realitatea adevăratului Macondo nu se potrivește cu versiunea livrească", își zise romancierul cu amărăciune, sau poate cu ușurare, apoi întrebă:

— Și Gaston?

— A bătut-o pe Amaranta și a amenințat că mă va spinteca. E furios. Nu știu de unde a aflat, poate ți-a citit cartea, dar știe că am trăit amîndoi ca bărbat și nevastă.

— Ce-aș putea face pentru tine, fiule? — Acest ultim cuvînt îi scăpă fără să vrea și strînse mai tare receptorul în mînă.

— Nu știu. — Aureliano scoase un oftat. — Să redevină totul ca înainte. Să fie așa cum ți-ai imagi-

nat tu. Căci tu eşti tatăl nostru al tuturor. Fă ceva!

— Viaţa e viaţă, băiete, zise scriitorul, simţindu-se brusc ostenit şi epuizat. E mult prea puternică spre a se supune ficţiunii.

— Dar nu vreau să trăiesc fără Amaranta. Am ajuns din nou să ascult din spatele uşii cum face dragoste cu Gaston zbierînd ca o pisică în călduri. Noaptea mușc din cămaşa ei ca un nebun şi inima mi se opreşte din pricina amintirilor.

— E posibil ca întoarcerea lui Gaston să nu schimbe nimic, zise scriitorul, apreciind ce întorsătură eventuală ar putea lua subiectul imaginat de el. Dacă ai avea un copil...

— Nu, nu, se sperie Aureliano. Am devenit complet nebun din cauza dragostei şi ţi-am povestit Dumnezeu ştie ce. Nu vreau ca Amaranta să moară ca în cartea ta. Mai bine să trăiască cu Gaston.

— Te-ai încurcat în dorinţe, băiete. — Chinuit de emoţie, inima lui Gabriel bătea cu putere. — Nu pot schimba cursul vieţii. E mai tare decît noi.

— Dă-mi un sfat, tată, imploră Aureliano. Să nu faci nimic; spune-mi numai ce trebuie să fac acum?

— Nu ştiu, zise scriitorul încetişor. Niciodată pînă acum sfaturile n-au făcut pe cineva mai fericit. De acum înainte nu mai pot face nimic pentru voi fiule. Află şi tu şi spune-le şi celorlalţi. Aţi depăşit cadrul subiectului şi nu mai sînt... tatăl vostru. În viaţa reală puterea mea e nulă.

Aşează încet receptorul în furcă şi se îndreptă spre dulăpiorul cu medicamente să ia un calmant.

— Eşti cam palid la faţă, remarcă soţia lui la cină.

Gabriel încuviinţă distrat. Ea mai spuse ceva. Cufundat în gîndurile lui triste, scriitorul încuviinţă din nou, dar de data asta greşi.

— Nici nu auzi ce-ţi spun, zise soţia lui cu un ton de reproş. De o jumătate de oră o necunoscută dă tîrcoale prin grădină. O mulatră. S-a uitat de afară pe fereastră şi a speriat băiatul.

— Ar fi trebuit să mă strigi. — Dădu din umeri şi, cu un aer gînditor, începu să cojească o banană.

— Micutul a început să ţipe şi femeia a fugit, explică soţia lui.

— Bine, atunci incidentul este închis.

Gabriel nu dorea decît un lucru: ca această seară sufocantă, care anunţa furtuna, să se termine cît mai repede, iar ai lui să se ducă la culcare şi să-l lase în sfîrşit singur. Trebuia să se gîndească bine la tot ce se întîmpla. Era îmbucurător că descoperirea oraşelului Macondo nu făcea prea mult zgomot. Sigur, fusese nevoit să respingă cîţiva reporteri, dar vestea miracolului nu făcuse senzaţie. De altfel, nu se ştia din ce cauză. Fără îndoială că profesorul avea dreptate: pierdem atîtea lucruri, sîntem atît de indiferenţi faţă de toate încît descoperirea unui mic oraşel, deşi născut în mod fantastic, nu emoţionase pe nimeni peste măsură. Mai era posibil şi ca oamenii să fi înţeles ce greu, ce sfîşietor era momentul pe care-l trăia, iar mutismul şi tactul lor părea că spun: asta te priveşte pe tine, Gabriel, descurcă-te...

Ieşi în grădină unde rătăci pînă cînd în casă se stinseră toate luminile. Cădea o ploaie domoală şi călduţă care se potrivea perfect cu starea lui sufletească. Avea părul ud şi cămaşa i se lipeă de corp. Chiar şi ţigările i se umeziseră, şi Gabriel se întoarse în casă să fumeze. Lăsă uşa de la hol deschisă. Mai tîrziu ieşi în prag să asculte cum cădea ploaia, al cărui murmur calmează mai bine decît orice sedativ.

Cineva mişcă în spatele lui, doar o mică deplasare de aer. Gabriel se întoarse.

În cadrul uşii stătea o femeie tînără într-o rochie de mătase împestriţată. Cu siguranţă că şi ea se plimbase multă vreme prin ploaie: părul ei negru lucea, iar rochia, îmbrăcată direct pe corpul gol, contura cu claritate cele mai secrete meandre. Pe faţă şi în atitudinea ei se asociau în chip curios o puritate şi o lascivitate extreme.

— Tu te-ai uitat pe fereastră în seara asta? întrebă el frapat de o intuiţie bruscă.

— Iartă-mă, zise femeia, cu glasul ei care promitea paradisul. N-am vrut să-l sperii pe micuţ. Pe tine te căutam.

Se mişcă şi vîrfurile întunecate ale sînilor care străpungeau mătasea umedă se legănară în chip neliniştitor.

— Ai fost trimisă, începu Gabriel, dar întrusa pufni pe nas cu dispreţ şi nu-l lăsă să-şi termine fraza.

— Aş vrea şi eu să-l văd pe nebunul ăla care ar avea tupeul să-mi comande mie! Să comande oaselor bunică-si, nu mie!

— Erendira! Erendira-suflet-simplu! exclamă romancierul. Făcu un pas spre femeie şi o strînse la piept ca pe o fiică regăsită după ani de zile. Ea îl acoperi cu sărutări şi, la un moment dat, îşi dădu seamă că nu aveau nimic dintr-un sentiment filial. Nu era decît pasiune şi numai pasiune în aceste sărutări avide şi abile. Se desprinse cu stîngăcie din îmbrăţişarea ei şi se dădu înapoi perplex...

— Geanta... făcu el arătînd cu privirea, ai lăsat să-ţi cadă geanta.

Din geanta întredeschisă se revărsau pe podea hîrtii, articole şi fotografii decupate din ziare şi reviste. Erendira să aplecă să le strîngă, dar mişcarea ei bruscă le făcu să zboare în toate părţile. Gabriel văzu că erau numeroase fotografii şi interviuri de-ale lui, unele foarte recente, altele foarte vechi, deja îngălbenite.

— De ce? se miră el.

Erendira tresări de parcă ar fi fost lovită şi ridică privirea.

— Altădată eram ceea ce se numeşte un suflet simplu, făcu ea posomorîtă şi ochii îi străluciră. E ciudat, nu?

Dintr-o dată deveni visătoare, gîndindu-se la ceva intim, lăsîndu-se pe podea, pîndind cel mai mic gest al lui Gabriel precum o felină la pîndă.

— E stupid, făcu ea în cele din urmă cu un ton încăpăţînat şi totodată interogativ. Ar fi trebuit să te urăsc: mi-ai hărăzit o soartă urîtă şi mi-ai fixat preţul la 20 de centavos. A fost o vreme cînd toate prostituatele din lume erau nişte sfinte în comparaţie cu mine... Şi iată că, în loc să te urăsc din tot sufletul, în mine mocneşte jeraticul unei iubiri smintite...

— Ce-ai făcut după aceea? întrebă Gabriel. I se părea că cineva îi biciuieşte inima cu urzici.

— Tu ar trebui să ştii. — Sălta din umeri. — Am fugit după ce Ulisse a străpuns-o pe tîrîtura aia de cinci ori la rînd. Dar Ulisse era slab. L-au prins pe coastă. După 6 luni murea în închisoare... Iar eu am plecat... După patru ani m-am întors la Macondo şi am descusut jiletca bunicii unde am găsit lingouri de aur... În următorii ani am vegetat pur şi simplu. Am aflat prea tîrziu că există. Atunci a început totul... — Erendira îi arătă tăieturile din ziare şi reviste cu un gest ostenit. — Sentimentul ăsta nu are mai mult sens decît soarta mea absurdă.

Se ridică brusc în picioare, cu detenta puternică şi languroasă a unei sălbăticiuni.

— Ascultă, îi şopti cu căldură mulatra, atingîndu-l uşor cu pieptul. Sînt frumoasă şi ştiu că nu eşti sfînt. Ascultă iubitule, m-ai evalu-

at la 20 de centavos, iar eu pentru o singură noapte îți voi da toate lingourile mele de aur. Du-mă undeva!

— Ai inventat pasiunea asta, zîmbi Gabriel. Toate fetele se îndrăgostesc de actori sau de romancieri. Și totdeauna sfîrșesc prin a depăși această pasiune copilărească și își uită complet idolii.

— Eu sînt de o mie de ori femeie, și tu știi prea bine, spuse Erendira cu răutate.

— Ești încă o copilă, doar o copilă, îi răspunse cu blîndețe scriitorul. La început ai trăit o viață de adult și acum iată-te întoarsă la copilărie. Nu murim fără să fi fost copii.

— Eu te doresc, șopti Erendira. Te visez.

— Nu trebuie să confundăm visele de copil cu cele de adult, zise Gabriel strîngîndu-și fotografiile. Nu putem iubi totul cu gura, cu mîinile, cu corpul. Trebuie să lăsăm ceva și sufletului. Or, deseori tocmai iubirea asta ne lipsește. Mie, ție, tuturor. Înțelegi?

— Sufletul tău este deja împărțit între lucru, familie și prieteni, obiectă ea cu vioiciune.

— Se va găsi totdeauna un colțișor și pentru tine. — Gabriel simți o ușurare. Privea la mulatră cu tandrețe și admirație. — Poți să nu mă crezi, dar deja te iubeam cînd ți-am evocat imaginea pentru prima dată.

— Mă plîngeai, nu mă iubeai. — Erendira își puse hîrtiile în geantă. — Nu e același lucru.

Se uită la un mic ceas aurit care scînteia ca o picătură de metal incandescent pe pielea ei de culoare ocru.

— Trenul meu pleacă peste o oră și jumătate, zise femeia scoțînd o țigară. Să spunem că nu a fost rea această luare de contact. Ne-am văzut... Nu m-ai alungat, nici nu m-ai insultat și chiar mi-ai promis să-mi găsești un colțișor în inima ta... — Erendira zîmbi cu tristețe.

— Să te conduc la gară? propuse Gabriel.

Ea făcu nu din cap și ieși. Întunericul îi înghiți imediat rochia împetrițată; dar vîrful țigării mai pluti încă cîteva clipe în spațiul grădinii. Apoi dispăru și el.

Invitații plecară noaptea tîrziu.

Capul i se învîrtea puțin după tot ce băuse și băuse mult. Soția lui se retrăsese în camera ei. Gabriel își termină paharul și hotărî să-i telefoneze prietenului său.

— Nu dormi? întrebă el și se plînse: — Personajele mele pur și simplu s-au dezlănțuit. Mă sună zilnic de parcă aș fi senatorul departamentului lor... Și pe urmă ce-ar deveni lumea dacă tot ce a plăsmuit imaginația ar începe să se materializeze?

— Liniștește-te, îi spuse celălalt. E prima dată după nu știu cîte mii de ani cînd se întîmplă asta. Și ultima, cred. Ai avut noroc și ești nemulțumit!

— Dar mă împiedică să lucrez! ripostă Gabriel. Tot deranjul continuă de 15 zile! Și în tot acest timp nu am scris nici măcar un rînd. După părerea ta, Macondo e o recompensă sau o pedeapsă?

— Se aseamănă cu copiii noștri, suspină el. Ei sînt fericirea și crucea noastră totodată. Du-te la culcare, filozofule.

— Ba nu! murmură scriitorul punînd receptorul în furcă. Am găsit o rezolvare. Îi voi ajuta. Și pe mine în același timp...

Se duse la bucătărie. Amintindu-și de poveștile bătrînei Tranquilina, Gabriel trase o pană dintr-un evantai vechi și într-un sertar al bufetului dădu peste un pachet cu nuci. Îi mai lipsea ceva și, după ce se gîndi, luă o luminare.

— Acum vom face ordine în univers, își zice el, pasionat de această pregătire de vrăjitorie.

Aprinse luminarea și lăsă să-i cadă cîteva picături de ceară pe deget. Apoi puse într-o scrumieră o coajă de nucă și pana, le dădu foc și începu să-și frece cu vioiciune degetul psalmodiind.

— Du-te, ceară, ia-ți zborul! pleacă cu grijile mele și ale lor... Să trăiască cum vor ei, adăugă el ca să se facă mai bine înțeles.

Înainte de a se mistui complet, pana îi trimise în față un rotocol de fum cu miros neplăcut.

Atunci Gabriel fu cuprins de panică. Spusese ceva anapoda! Nu se exprimase bine! Nu poate și nici nu vrea să scape de griji sacrificînd Macondo. Să trăiască! O sută de ani, o mie de ani. Numai că nu trebuie să-l plictisească atît de mult cu problemele lor... Nu-și formulase bine dorința!

Gabriel gemu chiar, convins așa cum era în copilărie că vraja avea să se realizeze neîntîrziat. Și imediat își aminti altă poveste a bătrînei Tranquilina. Păi sigur, fir-ar să fie! Spunea că cu cît reușești să îndură mai mult durerea, cu atît mai puternică va fi vraja.

— Salvează Macondo! imploră Gabriel nu se știe pe cine cu glas încet, vîrîndu-și arătătorul în flacăra lumînării.

Durerea îl readuse la realitate, dar nu-și retrase mîna. Și cînd durerea deveni insuportabilă, în hol se auzi telefonul.

— Ah, tu ești! exclamă Gabriel bucuros, auzind vocea îndepărtată a Erendirei. Ce bine ai făcut că m-ai sunat. Ce mai face Macondo? José și-a pus acoperișul? Perfect! Ce farmacie? Ah, da... Căsătorie?! Vin neapărat, cu toată familia... Îmi pare bine pentru tine, pișicheră mică ce ești!... Tot mai plouă la voi? Scuză-mă, dar te aud prost... Da, spune la Hotel Jacob să-mi rezerve două camere... Ce flori...

Pierdea noțiunea timpului, încercînd să prelungească conversația cu toate că vorbea mai mult fleacuri, fericit pur și simplu de a ști că creația lui trăia și chiar, așa se părea, se redresa, sfidînd bunul simț și subiectul romanului.

Vocea Erendirei se pierdu, apoi reveni.

Înțeleg, da, e din cauza ploii, strigă el în receptor, uitînd că risca să-și trezească soția. Alo, da... Nu-i nimic, sunetul se pierde în mlaștini... Mai povestește-mi ceva.

Deodată vocea Erendirei se întrerupse fără să fi sfîrșit fraza. Gabriel strigă, suflă în receptor, bruscă aparatul, dar Erendira nu răspundea.

Gabriel chemă centrala.

— De ce ați întrerupt convorbirea? Dacă celălalt abonat nu mai are bani, plătesc eu, făcu el energic.

— Cu cine ați vorbit? se interesă centralista.

— Macondo, dați-mi Macondo!

— Nu avem legătură cu Macondo, zise centralista cu o voce adormită.

Wallace G. West

ULTIMUL BĂRBAT

M-l, așezat în cușca de sticlă pentru demonstrație, se lăsa pradă urii. Ura după-amiaza interminabilă și apăsătoare. Ura muzeul plin de praf unde își petrecuse toată viața. Ura copacii sfrijiți din parcul care se întindea în toate direcțiile, le ura crengile și frunzele îngălbenite ce atîrnau lamentabil în căldura verii, ascunzînd pe jumătate clădirile gigantice ale metropolei care îl sufocau.

Dar mai mult ca orice se ura pe el însuși, blestemînd soarta ce nu-l făcuse să se nască femeie. Contempla cu invidie multimea de lucrătoare cu pieptul plat și șolduri mici care se înghesuia în jurul cuștii privindu-l plină de curiozitate. Ele, femeile, aveau un scop în viață, gîndea el. Lucrau, își consumau forțele în munci epuizante și seara se prăbușeau într-o uitare din care nu ieșeau decît atunci cînd răsuna din nou gongul ce le chema la lucru.

În timp ce el, ultimul bărbat, nu avea nimic de făcut; doar să se expună în cușca lui în zilele de odihnă pentru a potoli curiozitatea lucrătoarelor care voiau să știe ce fusese un bărbat în timpurile vechi cînd rasa umană era bisexuată. În rest era liber.

Nimeni nu-l maltrata dacă nu încerca să părăsească singur muzeul. Gardienele îi aduceau hrana cea mai bună, aveau grijă să-i satisfacă nevoile și îi permiteau să-și petreacă timpul în biblioteca muzeului unde praful se strîngea pe imperisabilele volume de metal.

Dar curiozitatea, cea care permisese omenirii să iasă din mlaștinile vremurilor preistorice, să urce în arbori, să treacă oceanele și în sfîrșit să ajungă la o putere datorită căreia aproape că reușise să cucerească stelele, curiozitatea murea. Singurul lucru ce le mai atrăgea pe lucrătoare în zilele de odihnă era faptul că încă mai putea fi văzut ultimul bărbat, supraviețuitorul. Altfel nu traversau niciodată parcul; în timpul liber dormeau sau stăteau pleoștite ca niște vite epuizate. Era inutil să te gîndești la lucruri noi.

Muzeul era un mister și pentru M-1. Construit cu secole în urmă, mai înainte ca rasa să degenereze în automatism, își înălța spre cer nenumărate etaje și cobora cîteva nivele sub pămînt. Avea săli vaste ce nu fuseseră niciodată explorate. În anumite aripi nu mai era lumină de multă vreme și înainta pe bîjbîite printre schelete de animale preistorice, printre ruine de biblioteci imense ca să descopere ce însemnau toate acestea.

Soarele roșiatic cobora încet în spatele structurilor scînteietoare care ocupau tot fundul parcului. Mulțimea de curioase se împrăștia la fel de domol. Ziua de odihnă se termina. A doua zi stupul omenesc reîncepea să zumzăie pentru a produce alimente suficiente hrănirii miliardelor de ființe ce locuiau în orașul New York.

De ce, se întreba el, nu se reducea populația? Acum, cînd reproducerea nu mai era decît o simplă chimie, lucrul acesta ar fi fost ușor. Și apoi își zise că reducerea populației ar face ca uzinele să nu mai funcționeze, rotițele să nu se mai învîrtească. Clătină din cap și strînse cele cîteva cărți cu care își

omorîse timpul în ziua aceea. O astfel de hotărîre ar fi compromis economia stupului. Nimeni nu trebuia să lenevească, toată lumea trebuia să muncească cu îndîrjire... în afară de el. Rumegînd aceste gînduri tulburătoare, se îndreptă spre mica încăpere unde mînca și dormea.

Poate că acum ar trebui descris acest fenomen de muzeu, în timp ce-și tîrăște picioarele de-a lungul unui interminabil coridor cu tencuiala căzută, în penumbra întreruptă din loc în loc de proiectoare invizibile. E înalt, bine făcut, foarte puțin diferit de bărbatul din secolul XX sau din secolul XXV, doar că dezvoltarea craniană e ceva mai accentuată. Pare destul de tînăr și trebuie să aibă 60—70 de ani. Are corpul zvelt, musculos, ca al unui bărbat în puterea vîrstei, dar umerii îi sînt puțin aduși, indicînd că a petrecut multă vreme aplecat asupra cărților. Are șoldurile înguste și umerii puternici, și îi lipsește acea suplețe asexuată ce poate fi remarcată la spectatoarele de după-amiază.

De fapt e un fenomen, o inexplicabilă eroare a naturii pe care fizicienele hotărîseră să-l păstreze un timp, ca o curiozitate și spre a servi drept avertisment.

Intră cu tristețe în camera lui unde o femeie slabă și posacă — dacă putea fi numită femeie o creatură la fel de asexuată precum o albină lucrătoare — amesteca un fel de supă ce clocotea într-un ceaun.

— Iar carbohidrat 5482! mîrîi el. Oare laboratoarele alimentare n-ar putea să-și mai schimbe din cînd în cînd formulele? Pe vremuri, cînd eram tînăr, era mai multă varietate.

— E prea mult de lucru, replică ea tăios. Și apoi sursele de aprovizionare sînt din ce în ce mai rare. De altfel, cei ca tine n-au de ce se plînge.

— Dar pentru ce nu se descoperă noi surse de aprovizionare? se miră el.

Ea se întoarse și M-1 măsură din cap pînă în picioare fără să-și ascundă dezgustul și ura.

— Ai noroc că ești ultimul bărbat! Nici nu-ți închipui ce noroc! Și în afară de noi surse ce-ai mai vrea? Cînd știi foarte bine că ultimile surse de aprovizionare au fost descoperite acum douăzeci de ani! Ar trebui să-ți fie rușine! Atavistule!

Și-l părăsi după această ultimă insultă care îl înfioră.

Absorbi totuşi cu poftă supa chimică. Ştia că ea conţine vitaminele, proteinele şi alte ingrediente necesare pentru a hrăni un individ la cel mai scăzut preţ.

Mincă repede, apoi, destins, ghiftuit, se lăsă în voia visării care, totdeauna, se învîrtea în jurul inutilităţii lui într-o lume exclusiv feminină. Citise atîtea cărţi uitate încît înţelegea destul de bine condiţiile ce duseseră la crearea universului mono-sexuat în care trăia. Prodigioasa revărsare de energie feminină, dintre secolele XX şi XXV, cauzată de durata sporită de viaţă şide faptul că în urma demografiei galopante femeile nu-şi mai pierdeau cea mai mare parte a timpului cu născutul copiilor, toate acestea au avut ca rezultat predominanţa feminină în toate domeniile considerate pînă atunci pur masculine.

Treptat, şi în lipsa unei rezistenţe organizate a sexului pretins puternic, femeile profitaseră de noua lor energie ca să devină stăpînele lumii. Şi, puţin cîte puţin, bărbatul decadent, leneş, îngăduitor, nu se mai ocupă decît cu războiul şi cu sportul, considerînd că numai aceste activităţi erau demne de el.

Apoi, aproape de la o zi la alta, deşi schimbarea s-a produs în cursul a mai multe secole, războiul a devenit imposibil pentru că toate naţiunile de pe pămînt se uniseră, iar sportul a ajuns prerogativa femeilor care îi întreceau pe bărbaţi în toate disciplinele

După aceea, deveniţi inutili şi pur decorativi, bărbaţii au fost trataţi cam cum tratează albinele lucrătoare pe trîntori. Pierzînd stăpînirea lumii, bărbaţii s-au trezit fără apărare şi, încet dar inexorabil, au fost exterminaţi de femeile ambiţioase.

Au fost şi lupte, bineînţeles. M-l îşi amintea cu o tresărire de inimă povestirile epice ale ultimilor bătălii. Asta se petrecea pe vremea cînd bîntuia marea foamete, exact înainte ca chimiştii să fi descoperit metodele de fabricare a alimentelor plecînd de la materii anorganice.

„Atunci, deodată, spunea o lucrare din acea epocă, unele din femeile conducătoare au înţeles, cu o claritate apocaliptică, nu numai că bărbaţii de prisos deveniseră o povară pentru comunitate şi un pericol pentru alimentarea copiilor, dar şi că exterminarea lor din specie ar permite reducerea crizei alimentare şi totodată înlăturarea riscului unei revolte masculine. O bătălie între sexe în staţia de distribuţie a unui mare magazin a provocat prima scînteie a acestei noi conflagraţii. Peste tot bărbaţii au fost atacaţi, şi legislatura, profitînd de ocazie, a ordonat un masacru sistematic al masculilor, pînă cînd s-a considerat necesară păstrarea unui mic număr pentru reproducere."

Lucru curios, M-l era de acord cu eliminarea semenilor lui, căci la ce puteau servi bărbaţii?

În cele din urmă,un geniu al acestor vremuri îndepărtate a descoperit mijlocul reproducerii vieţii omeneşti datorită unei formule chimice, şi specia masculină a fost coplet distrusă, cu excepţia cîtorva specimene de muzeu, păstrate pentru a arăta lumii oroarea de care scăpase.

În cursul secolelor următoare s-au petrecut mari schimbări fiziologice. Nemaifiind nevoite să placă, femeile se descotorosiseră de farmecele lor ca de o haină uzată şi deveniseră asexuate, slabe, plate!

Acum,M-l ştia acest lucru, lumea era perfectă. Nici o nouă schimbare nu mai era necesară. Îi fu ruşine că putuse sugera posibilitatea unor noi descoperiri! Totul era cunoscut! Viaţa era completă, vibrantă! Vîrsta de aur era la îndemînă şi el constituia singurul factor discordant.

Cu toate astea se simţea nesatisfăcut, nervos, excitat. Se înfăşură într-o capă mare şi călduroasă — căci nopţile mai lungi, provocate de încetinirea gradată a rotaţiei terestre, erau tot atît de reci pe cît erau de sufocante zilele — şi se îndreptă spre cuşca lui. Ceva, nu ştia ce, îi deranja şi îi agita universul. Poate căldura verii. Dar lumea era perfectă! Şi totuşi se simţea stingherit.

Îşi aminti de feţele mohorîte, abrutizate de muncă, care îl contemplau la fiecare zece zile. Nu reflectau bucuria la care te-ai fi aşteptat de la o lume perfectă, acea bucurie de care vorbeau vechile volume de poezie dintr-o altă eră pe care le descifrase. Atunci, de ce nu mergea?

Stratul gros de praf îi înăbuşa paşii. Merse de-a lungul culoarului, intră în cele din urmă în cuşca de sticlă unde-şi petrecuse ziua şi ridică cu disperare ochii spre stele. Pentru prima dată în viaţă avea impresia că nu trăieşte în cea mai bună dintre lumi, şi că viaţa nu era ceea ce trebuia să fie.

Îşi scutură amorţeala şi se uită prin sticla imensă la oraşul scînteietor cu mii de lumini feerice, la copacii ce prindeau viaţă în răcoarea nopţii, la luna care urca la orizont.

Deodată avu impresia că nu mai e singur. Aruncă o privire rapidă în spate şi i se păru că zăreşte o siluetă întunecată printre copaci. Apoi, pătrunzînd nu se ştie cum prin geamul blindat, auzi o voce aeriană, clară, uşoară, cristalină, foarte diferită de accentele ursuze şi greoaie ale gardienelor şi ale celor care veneau să-l vadă.

Zăpăcit uită semnificaţia cuvintelor, dacă era vorba de cuvinte, căci mesajul părea că îi răsună mai degrabă în cap decît în urechi. Deodată înţelese că persoana de afară folosea telepatia, acea artă mitică despre care se spunea că dispăruse din zorii timpurilor.

— Cine eşti?

Prin geam, întrebarea îi străpunse conştiinţa ca o lovitură de cuţit.

Ca într-un vis, simţi cum încep să-i funcţioneze segmente din creier, cum regăseşte o funcţie vitală ca să răspundă în acelaşi fel:

— M-l, ultimul bărbat.

Silueta se apropie de cuşcă şi nu putu s-o contemple cu uimire în lumina lunii. Un păr roşu ca jăratecul, nişte ochi albaştri ca cerul, un chip la fel de încîntător ca cele care îl chinuiau uneori noaptea.

Dar educaţia fu mai puternică şi, maşinal, se trase înapoi scoţînd un strigăt.

— O atavistă! O primitivă! Cum ai fugit?

Ea izbucni în rîs, şi dacă el nu putu să-i audă sunetul uşor, în schimb îi văzu gîtul palpitînd, capul dat pe spate şi ochii plini de veselie.

— Gardienele sînt atît de proaste, răspunse ea, încît e foarte uşor să devii liber. Vino cu mine.

Sacrilegiul îl făcu să se înfioare.

— Taci! Nu ai dreptul să vorbeşti astfel! Dacă te-ar auzi gardienele te-ar ucide!

Ea rise încă o dată şi ridică un braţ alb ca laptele în lumina lunii.

Percepu un nou mesaj.

— Am toate drepturile! Şi ele sînt prea abrutizate ca să înţeleagă! Vino să dansezi cu mine în lumina lunii!

Preţ de o clipă, o clipă minunată, îi veni să ia un scaun şi să spargă închisoarea de sticlă, dar inhibările unei vieţi întregi erau prea puternice. Fu cuprins de oroare şi strigă:

— Pleacă, demone! Eşti o rebelă! Voi anunţa paza!

Deloc speriată, ea strîmbă din nas şi zîmbi, apoi se acoperi cu lunga capă neagră ce-i ascundea prostînii rotunzi şi graţia feminină uitată, şi şopti:

— Rămîne pe altădată.

Apoi dispăru printre umbrele parcului.

Înspăimîntat, plin de oroare și totuși fascinat, o urmări cu privirea cît putu de îndelung, înainte de a fugi în penumbra coridorului și a se refugia în camera lui, de parcă ar fi fost urmărit de o fantomă.

Rămase așezat la birou ore în șir, cu ochii în gol. Știa că datoria îi cerea să denunțe o atavistă în libertate. Știa ce mari dezordini provocaseră aceste ființe în trecut, ridicînd populația împotriva ordinii stabilite, aținînd ultimile scîntei ale revoltei pentru a instiga la conflagrații scurte, cu poveștile lor de frumusețe, dragoste și libertate. Dar asta se întîmplase în timpuri foarte vechi, cînd mai existau încă bărbați, deși formau totuși o infimă minoritate. Acum el era unicul supraviețuitor al speciei. Ultimul bărbat. Și o vrăjitoare aidoma celor din poveștile foarte vechi îl sedusese!

În cele din urmă căzu într-un somn agitat de vise în care femei de o frumusețe ireală îl îmbrățișau cu pasiune.

Cînd îi aduse micul dejun, bătrîna WA-10-NA-56, pe care în ciuda regulamentelor se încăpățîna s-o numească Wana, îl găsi cuprins de febră pe patul în dezordine.

— Ce ai? îl întreabă ea îngrijorată, conștientă de responsabilitatea ei de paznică a ultimului bărbat. Ești bolnav? Vrei să chem o doctoriță?

— Nu, răspunse el tăios. Trebuie să schimb aerul, Wana. Asta e tot. Hai să petrecem ziua pe malul mării. Aici mă înăbuș.

— Bun, dacă vrei tu, mormăi ea. Dar n-am să înțeleg niciodată ce plăcere poți să simți stînd jos și uitîndu-te la valuri. Nimeni nu face asta: e adevărat că tu ești un fenomen.

Fu chemată o mașină și urcară amîndoi în ea. Wana era în întregime goală, căci sexualitatea nu mai exista, și bărbatul înfășurat într-o lungă capă neagră, ca cele care se foloseau pentru disimularea infirmităților persoanelor în vîrstă.

Merseră cu o viteză nebună de-a lungul bulevardelor rectilinii flancate de zgîrie-nori scînteietori, de o ciudată frumusețe. Totul era de o strălucire atît de orbitoare încît te prindea amețeala. După o jumătate de oră se surprinse regretînd praful și penumbra vechiului muzeu.

Circulația nu se bloca nicăieri, nu era nici zgomot, nici grabă; totuși simțea o energie insistentă capabilă să deplaseze munții din loc, dar nu știa cum să procedeze. Prin pereții groși de sticlă ai clădirilor zărea o sumedenie de muncitoare lucrînd cu înverșunare în săli perfect sterile, scăldate de razele ultraviolete ale soarelui ce pătrundeau prin cristal. Se pomeni gîfîind ca un alergător într-un coșmar, și își blestemă propria stupiditate ce-l făcea să fie totdeauna atît de afectat cînd traversa cartierul industrial.

Mașina trecu în sfîrșit printre două structuri înalte de 800 de metri și se pomeni brusc în plină cîmpie. Orașul nu avea periferie, nu exista nici cel mai mic sat. Orașul se termina brutal; acum se găsea în spatele lor, strălucind ca o îngrămădire de diamante.

Wana împinse o manetă de argint. Un motor cu reacție se făcu auzit în partea din spate și mașina se ridică în aer pornind subit cu o viteză de necrezut, survolînd drumul pustiu. În cele din urmă, ascultînd de mîna expertă a conducătoarei, se așeză pe o plajă împădurită și plină de soare. În toate părțile se întindeau ținuturi pustii, căci rasa renunțase de multă vreme să mai cultive solul și se ocupa numai de convertirea materiilor anorganice în produse alimentare organice. Peisajul era la fel de sălbatic și de pustiu ca în vremurile îndepărtate și uitate cînd sir Walter Raleigh debarcase aici pentru prima dată.

Fără să se îndepărteze de privirea vigilentă a gardienei, M-1 se plimbă pe plajă și înotă în apele călduțe ale Atlanticului. Aruncase haina de pe el fiindcă acolo nu existau curioși, și, eliberat de tensiunile din oraș, țopăi la soare ca un copil.

La prînz înghiți cîteva pastile alimentare apoi, obosit de mișcarea făcută în timpul dimineții, adormi sub un stejar imens.

Fu trezit de un murmur șuierător ce venea din apropierea lui, ridică ochii și o văzu pe fata zărită noaptea trecută în bătaia lunii.

— Sst! șopti ea. Dădaca ta a adormit.

— Cum ai ajuns aici? se miră el.

Ea rîse scurt.

— Mi-am luat o vacanță. Paznicele mele mă caută în pădure.

— Ne-ai urmărit! o acuză el.

Ea încuviință și fața i se acoperi de o roșeață bizară ce-l uimi pe M-1 și-i făcu inima să bată mai tare.

— Te-am auzit vorbind de malul mării, am căzut bolnavă foarte comod și am sugerat o plimbare în același loc.

— M-ai auzit?

— Ei bine, da. Sau te-am gîndit, sau... nu știu. Așa, telepatic.

— De ce EXIȘTI? întrebă el contemplîndu-i grația dezinvoltă. Vreau să spun, cum de ești în viață?

— Ei, ca și tine, și eu sînt o subnaturală, replică ea fără cea mai mică jenă.

Părea chiar mîndră că e în urmă cu mii de ani față de epoca ei.

— Știi, reluă ea, cînd eram mică credeam că sînt normală, și apoi deodată am devenit ciudată și... Cunoști oroarea lor față de moarte...

— Muncești? întrebă el amintindu-și de legea universală.

— Uneori, murmură ea așezîndu-se lîngă el. Trebuie să știi că au pierdut de multă vreme simțul culorilor și mă consideră foarte utilă în uzinele lor de alimentație, unde culoarea precipitatelor este foarte importantă pentru ionizare. Dar tu de ce stai în muzeul ăla vechi și mucegăit?

— De ce stai într-o uzină de alimentație? Pentru că nu poți scăpa de acolo.

— Nu pot? ironiză ea.

— Da, bineînțeles, poți fugi, și pe urmă? Departe de stațiile de distribuție a alimentelor ai muri de foame în cincisprezece zile. Ce vei mînca? întrebă el exasperat de micul ei zîmbet superior. Insecte? Iarbă? Animale?

Oroarea acestei ultime sugestii aproape că îi produse greață, dar ea mărturisi cu seninătate:

— Bineînțeles, de ce nu?

Drept care, spre consternarea lui M-1, începu să culeagă fructele mici și negricioase ale unui boschet și le mîncă.

— Nu! strigă el prinzînd-o de braț. Te vei otrăvi! Știi bine că stomacul omului s-a atrofiat din cauza hrănirii vreme de milenii cu alimente concentrate.

— Al meu, nu. Am mai mîncat. Și nici al tău. Uiți că sîntem din lumea noastră? Bineînțeles aceste... aceste fosile vii ar muri, recunoscu ea privind-o cu dispreț pe bătrîna Wana care dormea. Dar nu noi! Uite, gustă!

Și îi strecură în mînă un pumn de fructe mici și coapte. El ezită, apoi îndrăzni. Gura, neobișnuită cu tot ce nu era pilulă sau lichid, se crispă bizar. Dar antrenat de exemplul ei, persistă. Niște glande salivare ce leneveau de multă vreme începură încet să funcționeze din nou. Maxilarele, care nu aveau obiceiul să se miște, începură să-l doară. Dar îl

invadă o senzație agreabilă de căldură și bunăstare. Îi revenea gustul, acest al cincilea simț uitat.

— Muzică, murmură el. E ca o muzică interioară. Întinse mîna spre boschet să mai culeagă un pumn de fructe.

— Nu te grăbi, zise ea zîmbind. Nu uita că e prima ta încercare. Probabil că o să te doară stomacul!

Începuseră să vorbească tare fără să-și dea seama, și Wana se agită în somn.

— Sst! șopti fata. Ne vedem în noaptea următoare zilei de odihnă. La revedere.

Și ușoară ca o umbră, dispăru printre copaci, înainte ca gardiana să-și frece ochii și să se ridice.

— Ce-ai făcut? M-ai lăsat să dorm așa! bombăni ea ridicîndu-se dintr-o săritură, căci Wana era încă vioaie, cu toate că ajunsese la inutilitate și curînd avea să intre în camerele de gazare. Haide, vino, e timpul să plecăm. Soarele apune. Urcă în mașină își înfășură prizonierul în capa lui funebră și îl împinse înainte.

Evadarea! Ideea, fără să fie cu totul nouă, îl fascină în timp ce zbura. Era oare posibil să trăiască precum păsările și animalele?

Atunci, ca un răspuns parcă la întrebarea lui, o crampă teribilă îi răsuci stomacul neobișnuit cu hrana solidă și care se punea în mișcare împotriva fructelor. Se curbă în două, cuprins de dureri atroce și crezu că i-a sosit sfîrșitul. Din fericire, Wana ocupată cu condusul vehiculului, nu băgă de seamă nimic.

Dar nu muri. Durerile se potoliră, lăsîndu-l fără putere și acoperit de o sudoare rece. Se întrebă dacă libertatea merită să fie plătită cu un asemenea preț.

În următoarele zece zile dădu tîrcoale prin colțurile încă neexplorate ale vastei biblioteci a muzeului și norocul îl făcu să dea peste o carte intitulată: „Alimentația naturală și pericolele ei". Scrisă într-o vreme cînd alimentația concentrată nu se folosea decît de puțin timp, lucrarea atrăgea atenția asupra riscurilor la care te expunea lăcomia, la prețul teribil pe care l-ai fi avut de plătit dacă consumai acea hrană animală sau vegetală. Totuși, fără să vrea, autorul indica anumite rețete pentru pregătirea acestor alimente. Le citi și le învățâ pe de rost.

Sosi ziua de odihnă care aduse în fața cuștii de cristal mulțimea obișnuită de lucrătoare amorfe. Dar nu le mai invidia. Nu le mai ura. Nu se mai gîndea deloc la lucrurile astea, ci numai la noaptea ce urma să vină.

Uitase groaza inspirată la început de tînăra atavică. Inconștient, spiritul lui făcea cauză comună cu al ei. Erau uniți, formau un tot în lupta împotriva unei lumi dușmane.

În sfîrșit se făcu seară. După ce luă masa, o evită pe Wana, se strecură în parc îmbrăcat cu lunga lui haină neagră și așteptă. Aproape imediat mîna ei mică se strecură în mîna lui.

— Farmecul își face efectul, șopti ea cu o voce veselă. Vrăjitoarea te-a fermecat. Nu-ți spuneam că e ușor de fugit?

Se contemplară la lumina lunii. Bărbatul fu invadat de un profund sentiment de tandrețe și admirație. Îi prinse amîndouă mîinile cu stîngăcie:

— Ești atît de diferită, se minună el. Cînd mă uit la tine simt ceva ciudat aici în piept... Ca niște lacrimi, și soare, și flori...

Ea zîmbi, se aplecă ușor înainte și îi atinse încet gura cu buzele. Bărbatul simți un fel de șoc electric, făcu un salt înapoi de parcă l-ar fi lovit, apoi se apropie.

— Ce-a fost ata? întrebă el cu uimire.

— O sărutare.

Plecară spre străzile luminate, străbătînd lunga alee mărginită de ulmi înalți, asemănători cu cei care umbreau parcul cînd lumea era tînără.

Plimbarea lor nu atrase atenția. În tăcere, cîteva persoane își încrucișară mîinile pe piept în semn de respect. Cu veșmintele și pasul lor molcom, M-1 și tovarășa lui semănau cu Bătrînele sau cu Legiuitoarele, și treceau astfel fără să fie interceptați.

Căci, deși legea universală spunea că orice persoană care trecea de limitele utilității — adică atunci cînd nu mai putea lucra 12 ore pe zi — trebuia să intre în camerele de gazare, fuseseră prevăzute și excepții pentru legiuitoare și pentru șefele unităților de lucru. Se considera că acestea își păstraseră facultățile intelectuale după declinul forțelor fizice.

Aceste preafericite continuau să trăiască și mureau de moarte naturală, dar purtau haine lungi și negre pentru a evita să trezească invidia celor ce erau condamnate să moară mult mai tinere.

— Tu ce număr ai? întrebă deodată M-1, în timp ce pătrundeau pe o stradă largă acoperită, mărginită de depozite și de uzine zumzăitoare.

— Numele meu era Eva, răspunse ea zîmbind. Eu mi l-am dat. Mi-am uitat numărul.

El își aminti foarte vag de un vechi mit.

— Prima femeie? Iar eu sînt ultimul bărbat. Cît e de ciudat. Ea întoarse spre el o privire zîmbitoare.

— Te voi numi Adam, șopti ea.

— Dar nu e logic, protestă el. Adam era primul bărbat, nu-i așa? Ea îi rîse în nas.

Îl trase după ea și intrară pe poarta unei clădiri mari ce se întindea pe o sută de metri de-a lungul străzii.

— Unde mergem? întrebă el.

— La Unitatea O Mie a uzinei de alimentație unde lucrez. Ai văzut vreodată interiorul unui stup?

— Numai în poze. Niciodată nu mi s-a dat voie să intru în uzine.

Rătăciră pe un culoar interminabil și trecură de uși care dădeau în săli imense unde zbîrnîiau mașini monstruoase. Totuși, ici și colo descopereau săli goale, cu mașini tăcute și acoperite de praf.

— Sînt în pană, explică Eva. Cele care se ocupă cu mecanica au uitat cum trebuie reparate.

Își continuară mersul prin labirinturi de tunele, de pasaje supraridicate, poduri și galerii vertiginoase de unde privirea cădea peste neobosita industrie.

— Descompunerea! Este peste tot, în ciuda eforturilor lor supraomenești, zise ea deodată arătînd spre o mașină gigantică cu roțile ruginite, cu levierele rupte, năruindu-se sub praful secolelor. Lumea moare. În curînd, peste cîteva mii de ani, cînd toate aceste mașini aproape perfecte se vor nărui, lumea va muri.

— Și noi la fel, replică el cu amărăciune.

— Și lumea va rămîne în voia animalelor, a păsărilor, a insectelor. Un mormînt viu.

— Dar eu credeam că lumea a atins perfecțiunea, se miră el, că s-au descoperit toate marile secrete ale vieții, că scurgerea existenței se face ca torsul domol de pisică al unei mașinării desăvîrșite.

— Așa spun ele. Dar mașina nu e veșnică, și ele au uitat atît de multe, atîtea lucruri!

Ajunseră din nou în stradă și urcară pe una din platformele rapide de suprafață ce înlocuiseră de multă vreme autobuzele și metrourile, și se îndreptară cu mare viteză spre centrul orașului.

— Unde mă duci acum?

— La uzina de gestație, răspunse ea cu nepăsare.

M-1 scoase un strigăt și vechea teamă îl cuprinse din nou.

— Ești nebună! exclamă el, prinzînd-o de brat. Amintește-ți ce spune legea! Nici un atavist nu are voie să intre în incinta uzinei de gestație. Pedeapsa cu moartea!

Ea se mulțumi să rîdă.

— Nu vom fi descoperiți. Într-adevăr, au uitat multe, multe lucruri. Ai văzut vreodată imagini de acolo?

— Da.

— Îți amintești de un dom?

— Da.

— Ei bine, pe la jumătatea lui este o galerie îngustă. De jos o iei drept o simplă friză. Au uitat de ea. Am descoperit secretul într-o carte veche. Nu vom fi surprinși.

Săriră de pe trotuarul rulant în fața unei clădiri impozante, construită din marmură, nu din sticlă ca celelalte. Contrar tuturor celorlalte clădiri, aceasta se înălța într-un mic parc, detașată de acoperișul de cristal care acoperea strada.

În fața intrării stăteau de pază santinelele, echipate solid cu arme asemănătoare cu cele care fuseseră folosite în ultimele războaie ale planetei; puștile și pistoalele automate erau singurele mașini de ucis portabile cunoscute, căci în acest domeniu, ca în toate celelalte, progresul ajunsese de multă vreme la un punct mort.

— Vino, zise Eva.

Dădură ocol clădirii sub privirile bănuitoare ale santinelelor și intrară într-un depozit de la capătul străzii. Traversară străzi lungi și pustii la ora aceea tîrzie și ajunseră în sfîrșit în fața unui zid gol. Femeia scoase din buzunar un fluier și suflă în el; răsunară trei note ușoare.

„Ce vreți?", întrebă o voce metalică, cavernoasă, ce venea din tavan.

Adam (căci astfel îl vom numi de aici înainte) se înfioră de groapă, dar fata răspunse distinct și fără să se grăbească:

— 10, 42, 2, 74.

O parte din zid se dădu într-o parte greoi. Pătrunseră într-un mic vestibul. Ușa se închise în urma lor.

— Un cifru de cameră blindată foarte viclean și sigur, declară ea surîzînd. Sper că nu va rămîne în pană cît timp ne aflăm aici. N-a mai fost verificat de secole. Probabil că strămoșii noștri erau niște mecanici de geniu.

Urcară scări interminabile, trecură prinr-un pasaj subteran ce lega depozitul cu uzina de gesație și ajunseră în sfîrșit în micul balcon de care vorbise Eva. Se aplecară în afară. Jos de tot, în centrul unui hol imens, șase globuri de culoarea chihlimbarului scînteiau în jurul unui glob enorm de cristal.

El știa că globul din centru era plin cu plasmă germinativă prin care se perpetua specia umană. De acolo curgea șuvoiul etern al vieții ce furniza mîna de lucru pentru uzinele din lumea întreagă.

Sistemul era derivat dintr-o descoperire din secolul XX, făcută cînd savanții izolaseră în mediu steril o bucată de țesut de la un embrion pui. Îl alimentaseră cu grijă și-l conservaseră într-un mediu ideal. Succesorii lor ținuseră sub observație acest țesut viu vreme de secole. Creștea atît de rapid încît trebuia supravegheat cu grijă și în mod continuu tăiat pentru a fi menținut în limitele recipientului său.

Cînd bărbații au devenit din ce în ce mai rari și mai inutili, iar „femeile eliberate" refuzau din ce în ce mai mult să nască copii, legiuitorii de pe vremuri impuseseră un sistem asemănător pentru a perpetua rasa prin metode chimice. Acesta a fost fără îndoială, ultima operă creatoare a omenirii.

O mică cantitate de ser germinativ fusese depusă în giganticul glob de cristal, în condiții favorabile de alimentație și lumină, și fusese lăsat să crească, ceea ce și făcuse cu o viteză de necrezut. Apoi, după nevoi, fusese fecundat după aceleași metode după care savanții francezi din secolele trecute — Alexis Carrel, Ebleing și Rische — reușiseră să producă broaște țestoase fără tată.

Ovulul, fecundat și cultivat într-un țesut embrionar, se dezvolta într-un soi de incubator pînă cînd fabrica oase, piele, mușchi și pînă cînd noua ființă normală era pregătită să fie transportată la creșă.

Totuși, vechii savanți neglijaseră două detalii. Uitaseră mai întîi că plasma germinativă crescînd la infinit nu putea să continue dezvoltarea rasei. Toți copiii produși prin acest sistem se găseau pe același plan intelectual, spiritual și fizic. Așa că, de îndată ce s-a recurs la gestația artificială, progresul mental a încetat brusc; de fapt a început o lungă decadență, în timp ce serul pierdea de-a lungul secolelor virilitatea inițială.

A doua greșeală a fost aceea de a fi creat o singură uzină genetică de gestație, în loc să se instaleze diverse branșe. De aici a rezultat o teribilă concentrare pentru că în fiecare an trebuiau să fie crescuți milioane de copii, apoi să fie expediați în ținuturi îndepărtate unde își petreceau adolescența. La început fuseseră cîteva răzmerițe, bărbații amenințaseră că vor distruge uzina, dar această efervescență se potolise din lipsă de combatanți și acum santinelele nu mai stăteau acolo decît de paradă.

Vocea femeii îi întrerupse șirul gîndurilor.

— Pricepi, bineînțeles, de ce a fost întotdeauna interzis ataviștilor să intre aici?

— Da... Pentru că în vremuri îndepărtate au încercat să distrugă fabrica de viață. Dar acum e prea tîrziu pentru asta. Copiii nu mai pot fi produși normal, chiar dacă s-ar vrea.

Apoi, uitînd că, așa cum o repeta adesea, lumea era perfectă, fu cuprins de teamă gîndindu-se la neantul în care se prăvălea rasa, și copleșit de un val de ceață adăugă cu amărăciune:

— Sîntem condamnați. Acum văd bine. Nu mai poate exista progres. Nu vor mai putea exista supraoameni care să împingă omenirea înainte, în ciuda orbirii ei.

— Nu, șopti Eva, dar există ataviștii care să tragă omenirea înapoi, către un punct de unde va putea s-o pornească din nou înainte.

Această idee îl ului.

— Vrei să spui că... că noi am putea avea copii și procrea o nouă rasă?

Ea își lăsă ochii în jos.

Căutînd să priceapă amploarea acestei sugestii, el se aplecă și privi în sală.

— Dar atunci ar trebui să punem capăt la toate astea, mormăi el, altfel am fi zdrobiți de numărul lor.

Contemplă globul scînteietor cu o nouă și amară ură Pentru el acolo nu mai era leagănul omenirii, ci închisoarea rasei.

Fără să-și dea seama, se sprijinise din ce în ce mai apăsat de balustrada galeriei. Deodată vechiul balcon se clătină și o parte din el se nărui. Auzi în spatele lui un strigăt, simți cum o mînă îl apucă de haină în momentul în care urma să cadă și fu tras înapoi, la adăpost. Nu-și putu lua ochii de la balustrada de metal întrebîndu-se dacă în cădere va zdrobi, va sparge globul... Dar masa de metal răsucit căzu alături, strivind sub greutatea ei numeroase paznice.

Preț de cîteva clipe în sală domni o tăcere plină de uluire. Apoi se auziră glasuri ascuțite și capete hidoase se ridcară spre cei doi instruși.

— Ataviști! Ataviști!

— Închideți ușile!

— Trageți!

— Protejați cristalul!

Strigătele țîșneau; o șefă a gardienelor gesticula violent. Adam găsi timp să se mire de acest haos, să rîdă în sinea lui de micile siluete înnebunite ce alergau în toate sensurile, de ineficacitatea, de neputința lor.

Un glonț exploziv făcu o gaură enormă în zid, lîngă el, și îl aduse la realitate dar, fără să-i pese de primejdie, rămase ghemuit pe marginea balconului, fascinat de această scenă.

Gardienele alergau și se străduiau să facă să alunece peste prețiosul glob cu serul vieții un acoperiș blindat. Strigătele, rugile, imprecațiile evocau urletele unor porci gîtuiți. Trebuie bine înțeles că poporul adora cristalul ca pe un zeu unic. El dădea viață. Ideea imortalității personale fusese respinsă de secole, dar visul de imortalitate a rasei grație plasmei germinative era încă viu, și albinele umane se așezară în formație de luptă, gata să ucidă orice persoană care ar fi atacat șuvoiul lor de viață, așa cum o armată de albine luptă pentru regina lor. Adam fu întrerupt din contemplare de însoțitoarea lui.

— Repede! strigă ea înspăimîntată. Scara! E singura ieșire. Vor încercui cartierul, dar poate că vom reuși să trecem. Vino, repede, repede!

Alergară pe scări ce nu se mai sfîrșeau, căzură, se rostogoliră, rupîndu-și și pînă la urmă pierzîndu-și hainele. Plini de lovituri, sîngerînd, ajunseră în fine în fața panoului.

Eva suflă trei note dîrdîite în fluierul pe care nu-l scăpase din mînă.

— Ce vreți? bombăni mecanismul.

— 10... 2, 2... 74, gîfîi ea.

Panoul nu se mișcă.

Strîngînd pumnii pînă cînd unghiile i se înfipseră, în palmă, Eva se străduí să se stăpînească și să-și tragă sufletul, în timp ce se scurgeau secunde prețioase.

În cele din urmă încercă iar... trei note scurte....

— Ce vreți? întrebă vocea care acum părea că are accente ironice.

De data asta putu să repete cifrul cît se poate de clar.

Panoul se mișcă încetișor.

Intrară în fugă în depozitul întunecos. În spatele lor răsunau strigăte. Totul părea sfîrșit. Lumea pierduse ultima ei șansă.

Cu toate acestea, cu mare greutate, reușiră să-și încele urmăritoarele. Alergînd în zig-zag, ocolind grămezile de mașini, de mărfuri, de obiecte necunoscute, văzură în sfîrșit în fața lor o stradă luminată.

Un val de pînză de culoare înscrisă atrase privirile lui Adam în timp ce se repezea spre ieșire. Smulse o bucată mare, o rupse în două și zise:

— Ține. Înfășoară-te în ea ca într-o capă. Mai avem o șansă, alarma nu a sunat. Au uitat să informeze controlul radio.

— Du-te, șopti ea... Nu mai pot. Cămărița mea e la celălalt capăt al orașului. N-aș putea să ajung la ea fără să fiu văzută.

— Vino cu mine, ordonă el împingînd-o spre platformele rulante pustii. În muzeu nu vei fi găsită niciodată. Probabil că nici măcar nu se vor gîndi să te caute acolo. Și nu au de unde să știe că eu îi cunosc cele mai mici colțișoare. Repede! Nu uita misiunea noastră!

Platforma îi duse, dar nu mai înainte de a auzi în spatele lor deschizîndu-se ușile cămărițelor și cum lucrătoarele, informate despre atac, se revărsau pe străzi pentru a participa la urmărire.

Totuși, dintr-un motiv necunoscut, nu se auzea alarma radio. Și astfel nu au fost interceptați de nimeni.

Ajunseră în parc, săriră jos și alergară la adăpostul copacilor umbroși. Fără să piardă timpul, o trase pe Eva spre interiorul muzeului, o ascunse în dosul unei grămezi de oase care formau poate scheletul unui mastodont și, smulgînd de pe el haina ocazională se duse să se strecoare în patul lui.

Era și timpul! Se porniseră în sfîrșit sirenele de alarmă, sfredelind noaptea, anunțînd orașului jignirea scandaloasă. Vocile metalice lansară următorul mesaj:

— Verificați prezența tuturor ataviștilor! Omorîți-i pe loc pe cei care nu sînt în cămărița lor! Ucideți! Ucideți! Legile umanitare sînt suspendate! Nu scăpați nici un atavist suspect! Rasa noastră trebuie să fie apărată!

Tremurînd de frică și îngrijorare, bătrîna Wana, care jurase pe viața ei că îl va supraveghea pe M-1, dar care nu rezista dorinței de a trage un pui de somn din cînd în cînd, se repezi pe culoar și alergă spre cămărița întunecată.

Prizonierul ei era acolo, dormind liniștit. Închise ferestruica cu un suspin de ușurare. Un minut mai tîrziu își anunța șefa că bărbatul era în patul lui.

Săptămînile care au urmat au fost pline de o mare groază, dar luminate de dragostea ce se năștea între ultimul bărbat și femeia pe care o alesese. În timpul acestor lungi zile pline de praf, pe cînd explorau împreună adîncurile obscure ale clădirii, dragostea lor se deschidea ca o floare.

Neobosit, făceau planuri de evadare, dar în sinea lor știau că sînt zadarnice. În fiecare zi studiau tomuri vechi și mucegăite, căutînd o metodă pentru distrugerea fabricii de viață detestate, dar, deși cîteodată era vorba de explozivi uitați, formulele nu aveau nici o semnificație pentru ei. De altfel, nici măcar nu aveau din ce să fabrice praf de pușcă.

Adam își împărțea hrana cu Eva, fără să trezească bănuielile Wanei, dar și el și fata slăbeau și se gălbejeau din lipsa alimentației. Eva se culca totdeauna în colțurile cele mai întunecoase ale muzeului, unde el o găsea — îndată ce Wana își termina inspecția — cu același mic zîmbet plin de veselie, în ciuda lipsurilor.

Rătăceau ținîndu-se de mînă ore în șir prin acea ruină pe cale să se prăbușească, oprindu-se uneori pentru a se minuna în fața unui schelet monstruos, sau scoțînd strigăte de bucurie cînd descopereau vreo bijuterie veche sau un scarabeu printre rămășițele unei vitrine.

Sau se așezau îmbrățișați într-un colț izolat și însorit și visau la o lume nouă în care procreau, după ce reușiseră să scape de acolo.

În sfîrșit, cînd totul părea pierdut și subalimentația îi făcea nervoși și iritabili, cînd credeau că nu vor mai putea rezista multă vreme, descoperiră secretul!

Într-o galerie subterană pe care încă nu o exploraseră, printre plase de păienjeni și cuiburi de lilieci, descoperiră, folosindu-se de o mică lanter niște rafturi cu recipiente sigilate ermetic, pe ale căror etichete erau scrise niște nume ciudate. Adam șterse cu mîna stratul gros de praf și le examină fără să înțeleagă.

Deodată Eva bătu din palme.

— E vechea scriere engleză! Cea care se folosea înainte de adoptarea alfabetului fonetic. Lasă-mă să mă uit... Cunosc puțin scrierea din secolul XX... Ia să vedem... „Explo-zi-ve folosite în timpul Marelui Război, îngînă ea cu greutate. În acest grup se găsesc cîteva dintre cele mai re-du-ta-bi-le produse chimice descoperite vreodată de om... Recipientul din centru conține... conține T.N.T. (Tri-nitro-to-lu-en). Nu trebuie atins!

Se priviră tremurînd.

— T.N.T., şopti Adam. Mi se pare că am citit ceva în legătură cu asta.

Ea continuă să descifreze rar:

— Recipientul conţine suficient T.N.T. ca să scufunde un... un cru-ci-şă-tor... Ce e asta?

— Un vas de croazieră, presupun; pentru război poate. Continuă!

— Cel mai mic şoc este suficient pentru a face să explodeze acest produs, reluă ea mai rapid. Din acest motiv s-a avut grijă să se sigileze ermetic acest recipient spre a fi ferit de şocuri în sala subterană. Urmau apoi o serie de instrucţiuni pentru deplasarea obiectului expus în caz de necesitate.

— Crezi că s-a deteriorat? şopti ea.

El reflectă un moment înainte de a răspunde.

— Fără îndoială. Dar e singura noastră şansă. Dacă putem distruge fabrica de viaţă, haosul care va urma ne va permite poate să scăpăm, cu condiţia să putem fura un aparat aerian.

Uitînd de foame şi de situaţia disperată, Eva îşi dădu capul puţin pe spate regăsindu-şi rîsul şi veselia.

— Voi arunca recipientul de pe balcon, zise ea. Dacă nu murim, vom putea fugi. O simt.

Dar Adam protestă.

— Eu îl voi arunca. Diseară, mă urc pe acoperişuri, mă tîrăsc pînă la intrarea în depozit şi poate reuşesc să ajung la galerie. Avem o şansă dintr-o mie să scăpăm neobservaţi sau să le ţinem în frîu pe gardiene, şi eu sînt mai puternic decît tine.

Insistenţele Evei au fost zadarnice. Pînă la urmă renunţă, îl sărută cu tandreţe şi nu mai spuse nimic.

Ridicară cu precauţie lungul recipient blindat ducîndu-l cît se putea mai aproape de intrarea muzeului. Acolo îl înfăşurară în cîteva rufe şi îl legară în aşa fel încît Adam să-l poată duce la spinare ca pe un sac.

— Voi cere să fac o plimbare nocturnă în nava aeriană, spuse ultimul bărbat, Wana nu va refuza pentru că într-adevăr arăt prost şi nu bănuieşte nimic. După aceea, mai înainte ca vehiculul să sosească, voi lua recipientul şi-l voi arunca de pe balcon. Cînd vei auzi explozia te vei debarasa imediat de Wana şi vei conduce vehiculul pînă la intrarea depozitului. Poţi să faci asta? Ştii să conduci? insistă el văzînd-o pe Eva ezitînd.

Ea îşi ridică capul cu vioiciune.

— Da, bineînţeles. Şi de fapt Wana e bătrînă, eu sînt tînără. Şi sînt puternică.

Puseră totul la cale cu repeziciune. Şi lucrurile se petrecură aşa cum sperase Adam. Wana acceptă ceea ce numea ea capriciul prizonierului ei. El îi ceru să nu-l deranjeze cîtă vreme va trage un pui de somn şi să cheme maşina peste o oră. Ea fu de acord.

Astfel, chiar înainte de miezul nopţii, se strecurară spre poartă, îşi aşeză pe spate recipientul cenuşiu, se înfăşură în lunga lui capă spre a-şi ascunde povara şi se pierdu printre copacii parcului.

Merse cu prudenţă pe alei şi, cînd fu sigur că nu va fi văzut, alergă spre clădirea din faţă. Scăpă de privirea vigilentă a gardienei de noapte şi începu să urce scara, de care nimeni nu se mai servea, pentru a ajunge la acoperiş. Inima îi bătea cu putere, gîfîia, şi trebuia să se odihnească la fiecare palier; dar se înarmă cu curaj şi începu să urce.

Aşa cum sperase, uşa de pe acoperiş nu era zăvorîtă. O deschise şi se urcă pe scutul lucitor al oraşului, ce se întindea în toate direcţiile pe kilometri întregi, străpuns ici şi colo de turnurile celor mai înalţi zgîrie nori de cristal.

Ploua cu găleata. Sticla era alunecoasă şi greutatea de pe spate îl stingherea, dar reuşi să se tîrască spre uzina de gestaţie care, după cum ştia, se găsea la o jumătate de leghe spre nord.

Se ascundea sub console cînd proiectoarele zgîriau norilor măturau vasta întindere pustie şi pornea din nou imediat ce se făcea iar întuneric, înaintînd cu încăpăţînare.

În sfîrşit, în faţă îi apăru turnul ce se ridica în mijlocul parcului. Încercă uşa de pe acoperiş a depozitului, acel depozit de unde pornea pasajul secret. Era încuiată. Autorităţile nu riscau. De fapt Adam ştia că de la căderea baiustradei fuseseră ucise mai multe sute de retrograde feminine.

Neştiind ce să facă, bătu de cîteva ori uşor cu pumnul în uşă. Poate venea cineva să vadă ce se petrece. Îşi lipi urechea de uşă. Auzi paşi apropiindu-se.

— Cine e acolo? strigă o voce.

— O paznică a acoperişurilor, răspunse el prefăcîndu-se speriat şi surexcitat. Pe acoperiş e un atavist în libertate. Am nevoie de ajutor!

Puse repede recipientul jos şi se ghemui alături de uşă întrebîndu-se dacă îi va reuşi stratagema.

Gardiana, o femeie stupidă aparţinînd celui mai de jos eşalon, răsuci cheia în broască, deschise şi ieşi pe acoperiş. Adam se aruncă cu furie asupra ei. O prinse în braţe lipindu-i mîinile de corp că să nu poată scoate arma, şi o aruncă pe acoperiş cu toată puterea lui. Auzi cum capul i se izbeşte de un parapet cu un zgomot surd. Şi nu mai mişcă.

Luă recipientul, sări înăuntru, trînti uşa şi trase zăvoarele, sperînd că femeia nu-şi va recăpăta cunoştinţa spre a le alerta pe paznicele acoperişurilor.

Nu îndrăzni să folosească ascensorul, se avîntă cu repeziciune pe scări şi fu gata să cadă de mai multe ori. Scăpă ca prin minune de celelalte paznice şi ajunse în sfîrşit în faţa panoului secret.

Fluieră în fluier cele trei note cu cea mai mare discreţie şi pronunţă cifrul.

Panoul se deschise şi se închise în urma lui. Pînă aici totul mersese bine!

În cele din urmă ajunse pe balcon. Sub el, sala părea că mişună de gardiene înarmate. O scară de frînghie atîrna de la cornişă pînă la podea; pînă jos era mai mult de o sută de metri. Şi în faţa lui, la mai puţin de doi metri, se găsea o santinelă, sprijinită în armă şi pe jumătate aţipită. Secretul fusese descoperit. Poate că peste o secundă va întoarce capul!

Îşi smulse de pe spate recipientul cu T.N.T. şi-l aruncă cu toată puterea peste scutul de oţel blindat ce proteja globul vieţii, mormăind o scurtă rugă către o divinitate uitată.

Lucrurile se petrecură cu o rapiditate uimitoare. Gardiana îl auzise şi se întorsese pe loc îndreptîndu-şi arma spre el.

Şi apoi... apoi urmă neantul. Se simţi plutind într-o lume fără greutate, tăcută şi obscură. În pace.

Mult mai tîrziu, după mai multe ore se pare, îl trezi o durere insuportabilă. Clipi în umbra opacă şi tăcută. Îi veni să urle. Strigă cu adevărat, dar nu auzi nici un sunet. Îşi aminti de lanternă şi o căută în buzunar, dar îşi dădu seama că era gol şi că braţul drept e inert.

Bîjbîi în jurul lui cu mîna validă. Îi căzu în gol. O retrase şi căută zidul. În spatele lui se găsea o crăpătură ciopîrţită. Atunci înţelese! Explozia fusese atît de teribilă încît smulse întreg balconul, cu excepţia unui mic pinten care rezistase şi pe care zăcea el.

Fu cuprins de groază, dar continuă să tatoneze de-a lungul zidului. Oare avea retragerea tăiată? Nu! Simţi cu degetele tocul uşii. Se tîrî în direcţia aceea. Nu putu să se ridice şi coborî scara în patru labe. La un moment dat suportă o căzătură de 1-2 metri, îşi restabili însă poziţia şi persistă.

Se simți invadat de o senzație de forță. Serul vieții nu mai exista, era sigur de asta. Vîrful domului care acoperea uzina de gestație fusese probabil smuls de explozie. Nu trăia decît printr-un miracol, dar reușise!

Mai rămînea încă un lucru de făcut. Care? Mintea i se învîrtea, ideile se amestecau. Să fugă! Da, să fugă! Amintirea îl reînsufleți. Continuă, să coboare. O treaptă, două, zece, și apoi o ameteală, o cădere în întuneric, acolo unde explozia distrusese o parte din scară. Dar continuă, deși era întuneric.

În sfîrșit, ajunse la ușa secretă. Fluierul! Unde era? Dispăruse odată cu haina și cu lanterna!

Se strădui să se reculeagă și să-și amintească notele. DO, RE, LA? Sau DO, RE, FA? Fluieră printre dinți această ultimă combinație, imitînd cît putut mai bine sunetul fluierului.

Nu obținu drept răspuns decît un mormăit vag și un scîrțîit de mașinărie. Reîncepu: DO, RE, FA. De data asta scîrțîiturile fură mai precise și putu să perceapă o voce vagă, un cuvînt:

„... vreți?".

— 10, 42, 2, 74, răspunse el clar și apoi își ținu respirația.

Un zbîrnîit, un nou scîrțîit de veche mașinărie dizlocată.... dar panoul nu se mișcă!

Cuprins de frenezie, se aruncă cu toată greutatea asupra peretelui. Lovi panoul cu forțe dezlănțuite de nebunie.

Acesta începu să cedeze.

Încet, scîrțînd oribil, panoul se deschise cu un centimetru, doi, zece... și se bloca. Adam împinse și mai tare, strecurîndu-și umărul în deschizătură. Încă un efort și ușa se deschise brusc. Căzu cu brutalitate în partea cealaltă, fără cunoștință.

Mai trecu o vreme. Și apoi o voce insistentă pătrunse pînă în visul lui.

— Adam! Unde ești? Unde ești, Adam?

Cuvintele i se repercutau în cap. Îl strigă cineva. Era mort. Așa că de ce să se neliniștească? Nimic nu avea importanță.

Dar vocea se auzi din nou și mai autoritară:

— Repede, Adam, grăbește-te! Te aștept. Sînt eu, Eva. Toate luminile s-au stins. Paza e demoralizată. Putem fugi. N-ai murit, prostule! Grăbește-te! Vino!

Încet, cu capul greu, se tîrî în patru labe spre ușa depozitului. Deflagrația se făcuse simțită pînă acolo. Lăzi cu mărfuri, rămășițe de mașinării, corpuri ciopîrțite zăceau împrăștiate peste tot. Pe jumătate conștient, se tîrî printre dărîmături, spre ușă, spre stradă, acolo unde Eva, la volanul mașinii aeriene, își proiecta toți atomii ființei în această implorare telepatică. La un moment dat puse mîna pe o față înghețată și urlă.

Ajunse la ușă. Aerul proaspăt îi răcori fruntea sîngerîndă. Zări mașina. Dar efortul lui fusese prea mare și nu mai avea putere. Se năruì brusc.

Cînd își reveni, Eva îi umezea fața și îi vorbea cu tandrețe, ca unui copil. Deschise ochii. Avea capul pe genunchii fetei și se găsea în cabina vehiculului aerian. Se făcuse ziuă. În spatele lui motorul torcea domol. Era viu, era liber!

— Încotro mergem? șopti el zîmbind acelui chip iubit, în ciuda durerilor intolerabile.

— Spre munți, răspunse ea sărutîndu-l. Acolo ne putem ascunde. Vom fi fericiți.

Apoi, de parcă ar fi uitat marea cauză a fugii lor, rămase multă vreme tăcută. Și, cînd își părăsi gîndurile, șopti:

— Acolo, dacă nu sîntem descoperiți vom putea trăi ca animalele, atunci va putea înflori o nouă rasă mai bună și mai frumoasă.

Și în clipa în care tăcu, primele raze ale soarelui pătrunseseră în interiorul cabinei ca o cascadă de aur topit.

DIN SUMAR:

Ray Bradbury

RUGINA

Wallace G. West

ULTIMUL BĂRBAT

Leonid Panasenko

MACONDO

16 pagini — 5 lei